

EN INTRODUKTION TIL

Det Tredie Testamente

BIBELENS FORTSÆTTELSE

RoLF ELVING

EN INTRODUKTION TIL

Det Tredie Testamente

BIBELENS FORTSÆTTELSE

Originaludgave Goteborg, 1999
Første danske udgave Borgens Forlag, 2001
© Dialog Rolf Elving 2015
Alle henvendelser vedrørende denne bog til:
info@tredjetestamentet.se

INDHOLD

Forord	8
--------	---

1. del • BIBELENS PROFETIER OM ET TREDIE TESTAMENTE

Det Gamle, Det Nye og Det Tredie Testamente	10
Falske profeter	10
Kristusmissionens fortsættelse	11
Jeg har endnu meget at sige jer	11
Jesu primære mission	12
Det Tredie Testamentes opgave	12
Det evige	14
Martinus' indvielse	15

2. del • REINKARNATION

Uden reinkarnation intet gudsrighe	19
Reinkarnation	20
To verdener	21
Kristi lignelser	23
Kristendommens første epoke	24
Ewig straf	25
Kristendommens uintellektuelle epoke	26

3. del • DEN EVIGE GUDDOM

En tænkt modsætning til virkeligheden	28
Guddommens krop og sjæl	29
Gud og gudesønnerne	30
Syndefaldet	32

Om at skilles fra og forenes med Gud	33
Vekselvirkningen med den åndelige verden	34
Kontakten med den åndelige verden	34
Kristus og det evige spiralkredsløb	36
Kosmisk bevidsthed	36
Guds ånd svævede over vandene	37
Faderen, Sønnen og Helligånden	38
Symbolforklaring - Treenigheden	41
Det guddommelige noget - X1	40
De levende væseners skabevne - X2	41
Det skabte - X3	41
Symbolforklaring - Den evige guddom og de evige gudesønner	43
Rød farve - planteriget	46
Orange farve - dyreriget	46
Det rigtige menneskerige og de åndelige verdener	48
Indigo - salighedsriget	49
Spiralkredsløbet	51
Bibelen og "Guds ansigt	51
Skaberen kan ikke navngives	53

4. del • VERDENSSITUATIONEN I KOSMISK PERSPEKTIV

Profetierne	54
Menneskeheden i konflikt med sig selv	55
Dommedag	56
Næstekærlighed beskytter bedre end våben	57
Vejen bort fra krig	57
Kærlighedsevnen fødes af lidelsen	57
Symbolforklaring - Det ufærdige menneskerige	58

5. del • GUDSRIGETS REALISERING

Kosmisk livssyn	61
Gudsrigets realisering	63
Menneskehedens åndelige forening	71
Den materielle videnskabs begrænsning	71
Jordens folk og nationer er afhængige af hinanden	72
Videnskab er tankekontrol	73
Efter mørke følger lys	74
Virkelighed som kærlighed	74
Kærlighedens videnskab	75
Symbolforklaring - Det kommende fuldkomne menneskerige	76
APPENDIKS A - Omslagssymbolerne	79
Symbolforklaring	82
APPENDIKS B - Hvem er Martinus?	89
Det Tredie Testamentes litteratur	94
Artikler udgivet i bogform	95
Information om Det Tredie Testamente	97
Noter	98

I bogen anvendes den ny kommatering og moderne retskrivning som anbefales af Dansk Sprognævn. Det gælder dog ikke for Martinuscitater der står uredigeret.

Ved oversættelse af bibelcitatet er der benyttet den autoriserede oversættelse af 1992 undtagen for note nr. 59 hvor den ældre oversættelse efter forfatterens ønske er anvendt.

Oversættelse: Vera Cavling

TAK!

Med udgivelsen af denne bog følger en taknemmelig tanke til min lærer og ven, Martinus, for den visdom og inspiration, han har beriget mit liv med.

Må dette visdommens lys spredes over verden!
En lige så varm tak vil jeg rette til alle de venner som på forskellig vis har bistået mig under arbejdet med denne bog. Uden alle disse gode viljers fælles anstrengelser ville dette arbejde ikke have ladet sig gennemføre.

Rolf Elving

FORORD

En enestående begivenhed er indtruffet i vor tid!

Bibelens to testamenter - Det Gamle og Det Nye er blevet udvidet med et tredie. Kristendommens kærlighedsbudskab har med dette Tredie Testamente fået den virkelighedsforankring, som det hidtil har manglet. Svaret på de evige spørgsmål, løsningen på livets gåde, udødeligheden og Guds eksistens - forklares her logisk og videnskabeligt.

Guds veje er ikke længere uransagelige! Det Tredie Testamente forvandler kærlighed, dvs. dette "at elske sin næste som sig selv", til videnskab ved at påvise denne livsholdnings harmoni med et kosmisk verdensbillede. Alle verdensreligioners kærlighedsbudskab bliver dermed forankret i virkeligheden. Det Tredie Testamente påviser det kluge i at gøre det gode! Selvskhed er et symptom på uvidenhed, man ved ikke hvad man gør. Den gode er ikkeståelig, han er vis! I lyset af Det Tredie Testamentes kosmiske verdensbillede bliver Kristi kærlige væremåde udtryk for strålende logik og videnskab.

At Kristi mission ikke var helt færdig fremgår af hans udtalesse om fremtiden. Han sagde til sine disciple: "Jeg har endnu meget at sige jer; men I kan ikke bære det nu; men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden, thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer."¹

Er Det Tredie Testamente virkelig opfyldelsen af denne profeti? Ja, ifølge Martinus, værkets forfatter, forholder det sig sådan.

Dette er en påstand, der kan kontrolleres. Argumentationen findes i det samlede værk, Det Tredie Testamente. Det Tredie Testamentes hovedværk består af syv bind og hedder på originalsprøget - dansk - Livets Bog, som tillige er dets internationale titel.

Titlen henviser til virkeligheden som al visdoms kilde. Den eksisterende altomfattende virkelighed er den sande bøgernes bog: Bibelens Bibel. Derfor må alle teorier, opfattelser og påstande bedømmes ud fra denne bog. Martinus skriver: "Livets Bog skal således give den studerende et indblik i, hvorledes denne korrespondance eller denne livets direkte tale eksisterer som tilværelsens absolut eneste fundamentale religion, idet den nemlig kun kan eksistere med absolut alle som lærere, alle som elever og alt som læresætninger. Da alle levende væsener derved eksisterer som fødte medlemmer af denne religion, har den ingen forudgående indmeldelses- eller optagelsesceremonier. Og da dens område fra evighed til evighed omspænder intet mindre end selve Altet, har vi her den eneste eksisterende religion, i hvilken der i bogstavelig forstand kun findes en hjord og en hyrde.²

Det Tredie Testamente er en åndelig videnskab. I denne introduktion er det imidlertid svarene samt oversigten over ideerne der er blevet prioriteret frem for bevisførelsen og den logiske underbyggelse som finder sted i det originale værk.

1. DEL

BIBELENS PROFETIER OM ET TREDIE TESTAMENTE

Det Gamle, Det Nye og Det Tredie Testamente

Den 24. november 1981 udkom der på Borgens Forlag i København et værk med den provokerende titel Det Tredie Testamente. Til Bibelens to testamenter, Det Gamle og Det Nye, var der tilføjet endnu et. Forfatteren mener at det er fortsættelsen af Bibelen, og at Det Tredie Testamente er opfyldelsen af Jesu profeti: "*Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.*"³

Ifølge Det Tredie Testamente er ånd det samme som bevidsthed og bevidsthed det samme som tanker og viden. Hellig ånd er tanker og viden der udtrykker selve sandheden om Gud og livet.

Falske profeter

Hvem kan føle sig både kaldet og udvalgt til at skrive en fortsættelse af Bibelen? Der findes to muligheder. Enten er værket skrevet af en falsk profet eller af en sand.⁴ Er det usandt, er det intet mindre end blasfemi. Er det sandt, ja, så er Jesu profeti gået i opfyldelse! Hvis Det Tredie Testamente er en fortsættelse af Bibelen, må det være i fuld samklang med Jesu kærlighedslære. Det må desuden besvare spørgsmål der aldrig tidligere er blevet fyldestgørende forklaret.

Kristusmissionens fortsættelse

Det Gamle Testamente profeter forudsagde at Messias skulle komme. Striden mellem de skriftkloge og Kristus handlede om, hvorvidt han var Messias eller ej. Angående kristusmissionens fortsættelse står der i Det Nye Testamente: *“Sådan har jeg talt til jer, mens jeg endnu var hos jer. Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.”*⁵ ... og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den.

⁶ Som det fremgår af citatet vidste Jesus at hans mission havde en fortsættelse.

Jeg har endnu meget at sige jer

Jesus kunne åbenbart ikke videregive alt hvad han vidste til sin samtid. De skriftkloge hverken ville eller kunne forstå ham. Disciplene, som ikke havde noget højere ønske, kunne trods deres gode vilje heller ikke forstå alt hvad han fortalte dem. Det fremgår blandt andet af følgende bibelcitat:

*„Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu.”*⁷ *“Sådan har jeg talt til jer i billeder; der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men ligeud forkynde jer om Faderen.”*⁸

Disse ord var vel at mærke rettet til disciplene! Det var ikke muligt for Jesus at gøre sit budskab begribeligt, end ikke for sine personligt udvalgte disciple! Selv ikke dette pædagogiske geni kunne slå bro over den erfaringskløft som fandtes på det tidspunkt. Kun tiden og udviklingen kunne ændre disse forudsætninger. I sin natlige samtale med Nikodemus, medlem af det højeste råd, udbryder Jesus:

"Er du Israels lærer og forstår ikke dette? Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når jeg taler til jer om de himmelske?"⁹

Jesu primære mission

Når Jesus underviste, talte han i lignelser; men de var vanskelige at forstå selv for de udvalgte disciple. Med hensyn til den rent praktiske side af undervisningen så var forudsætningerne bedre. Her kunne han frit vise kærlighedens magt. Frem for alt med sit tilgivende eksempel over for fjenderne. Fastnaglet til korset bad han: *"Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør."*¹⁰ Her beviste han at han levede, som han lærte. På korset blev moralen for "det færdige menneske i guds billede"¹¹ demonstreret.

Først når alt kan tilgives, har kærligheden endegyldigt sejret over det onde. Det er tydeligt at der mangler en hel del, før menneskeheden formår at leve på den måde. To tusind år efter Kristi fødsel er den virkelige mening med korsfæstelsen endnu ikke forstået, end mindre efterlevet. En slænde påmindelse om dette ses når paven, Romerkirkens øverste repræsentant i dag, besøger sine menigheder og må befordres i et skudsikkert glasbur! Jesu primære opgave var at vise det fuldkomne, praktiske kærlighedseksempel. Den intellektuelle udredning af livsmysteriet tilhørte kommende tider.

Det Tredie Testamentes opgave

Der kræves en personlig, realistisk oplevelse af udødelighed, en indvielse i "det evige" for at kunne skrive fortsættelsen af Det Gamle og Det Nye Testamente. Bibelen beskriver oplevelser af denne art som hellig ånd.

Hellig ånd løfter bevidstheden fra stoffets og det forgængeliges verden ind i evighedens årsagsverden. I denne tilstand befinder den indviede sig i det allerhelligste. I det personlige møde med den Evige fjernes al mystik om livets og Guddommens sande natur. I Det Tredie Testamente analyseres vejen til "himmerige". Tiden er kommet hvor sandheden om livet nu kan åbenbares for intellektet og ikke som tidligere kun fremstilles i "billedtale". Bibelens postulat om Gud som evig, almægtig, alvidende og med ubegrænset kærlighed; påstanden om at alt set med Guds øjne er "såre godt"; at du skal "elske Gud over alle ting og din næste som dig selv"; forståelsen af "det onde" og "det gode"; kravet om at du skal tilgive alt og alle "halvfjærdsindstyve gange syv gange daglig"¹² - hidtil uopnåelige menneskelige fordringer - kræver et verdensbillede der formår at skabe en syntese af tiden og evigheden for at blive virkelighedsforankret.

Den evige visdom analyseres derfor i Det Tredie Testamente for den modne sandhedssøger der kræver kendsgninger, logik og beviser. Det Gamle, Det Nye og Det Tredie Testamente behandler det evige liv på forskellige niveauer, hver tilpasset sin epoke. Et værk der fortsætter, hvor de to forudgående slutter, må naturligvis behandle emnet ud fra et nyt og højere udsigtspunkt. At interessen for religionerne er stærkt aftagende er et faktum. Den materielle videnskabs sejrsgang ud over verden har medført at moderne mennesker tror at alt, der lugter af religion, er overtro.

I Det Tredie Testamente forklares den evige visdom på en ny og tidssvarende måde, der ikke strider mod fornuften, og som er forenelig med såvel nutidens som fremtidens krav til viden-skabelig korrekthed.

Det eneste der kan berettige et Tredie Testamente er, at Bibelen dermed fuldendes, og at menneskehedens hidtil ubesvarede spørgsmål angående livets mening bliver besvaret.

Det er tydeligt at livsmysteriets løsning ikke kan findes inden for vore fysiske sansers verden. Svaret på spørgsmålet: hvem er jeg, findes kun inden i os. Livsmysteriets løsning kræver intuitiv eller åndelig begavelse. Det kræver en udødelighedsoplevelse.

Kun fra evighedens udsigtspunkt er det muligt at bringe orden i de timelige detaljers mangfoldighed. I dette lys åbenbarer det også at den kærlighed Kristus manifesterede er i kontakt med virkeligheden. Med forståelsen af evighedens og tidens synthese bliver Gud synlig i alt og alle, og vi taler derefter ikke med Ham "*på gådefuld vis som i et spejl*", men "*ansigt til ansigt*". 13

Det evige

Det er forstærligt at Bibelen for det videnskabeligt indstillede menneske er blevet en lukket bog. I dag handler videnskab hovedsageligt om det timelige og forgængelige, om alt det der er underlagt forvandlingens evige lov, dvs. om energiernes lovbundne reaktioner. I modsætning til den moderne viden er Bibelens tema beretningen om det evige, om altets skaber, den eneste Gud, om kærlighedens stadige nærvær og nødvendighed. Bibelen indeholder redegørelser for de morallove som den Evige via sine profeter meddeler sit folk. Trods alle de kundskaber, der undervises i på de moderne uddannelsesinstitutioner, finder vi ikke her svaret på livets gåde. Uafhængigt af om man er doktor eller professor, ligegyldigt hvilken akademisk grad man har opnået, har man endnu ikke ad disse veje fundet svaret.

Det akademi der kan levere "et rent hjerte" som afgangsbevis findes nemlig ikke. Hvis profeterne er sandhedsvidner, må deres profetier gå i opfyldelse og Guds rige blive virkelighed. Enhver rimelig tvivl angående kristuseksemplets overensstemmelse med virkeligheden må afkræftes hvis visdommen i Kristi bjergprædiken skal kunne omsættes til praktisk handling. Ellers forbliver kærlighedslæren en unrealiserbar drøm. Det er denne ikke helt lette opgave Det Tredie Testamente skal løse. Gud er af menneskene stillet for fornuftens domstol. Hidtil er han blevet dømt uden sagkyndigt forsvar. Nu er tiden endeligt kommet hvor hans personlige talisman blander sig i debatten.

Martinus' indvielse

Den åndelige proces, der gav Martinus udødelighedsbevidsthed, og som er selve forudsætningen for at kunne skrive Det Tredie Testamente, beskrives af ham selv på følgende måde: *"Den 'Guds ånd', som 'svævede over vandene', den 'ild', der 'brændte i tornebusken' for Moses, den 'ild', der førte Elias til himmels, den 'ild', i hvilken Jesus blev 'forklaret' på bjerget, den 'ild', der viste sig over apostlenes hoveder, og senere skabte Saulus om til Paulus på vejen til Damaskus, den 'ild', der gennem alle tider har været 'alfa' og 'omega' i enhver form for højeste skabelse, manifestation eller åbenbaring, flammede her foran mine egne øjne, vibrerede i mit eget bryst, i mit eget hjerte og indhyllede mit hele væsen ... Jeg ligesom hvilede ved den almægtige Guddoms bryst. Jeg dvælede i alkærighedens udspring, så den guddommelige fuldkommenhed, så jeg var et med vejen, sandheden og livet, var et med den store Fader."*¹⁴ *"Med hensyn til nærmere redegørelse for åbenbaring, den hellige ånd eller indvielse må jeg henvise til mit påbegyndte værk 'Livets Bog'.*

Her skal jeg blot nævne, at en sådan ophøjet begivenhed altid er en personlig oplevelse, helt og holdent kun beregnet på det væsen, i hvem den finder sted, og kan naturligvis aldrig blive en direkte kendsgerning for andre end det væsen, den overskygger. ... De åndelige visioner, jeg har haft, betyder således i sig selv intet, hvis ikke de havde efterladt synlige og for iagttagelsesevnen tilgængelige virkninger.

... Det, der bliver det fundamentale for læserne, er altså ikke selve de åndelige oplevelser, jeg har haft, men de virkninger, de har skabt, thi disse kan nemlig mere eller mindre efterforskes af ethvert dertil moralsk egnet, upartisk og frigjort menneske. Disse virkninger udgør min samlede manifestation: Skabelsen af en virkelig matematisk verdensanalyse, en absolut urokkelig åndsvidenskab og den herpå hvilende begyndende tilblivelse af en ny mentalitet, en ny kultur, i hvilken livets sande forståelse, dets hårfine kærlighedslove og kulminerende verdenslogik og endelige facit 'alt er såre godt' fra at være utopier overgår til at være virkeligt liv, håndgribelige kendsgerninger, tilgængelige for ethvert i forstand og følelse dertil udviklet eller modnet menneske."15

Følgende ord blev skrevet i hans livsaften, da det samlede værk var færdigt og det eneste, der stod tilbage var at præsentere det for offentligheden under dets rette navn: Det Tredie Testamente:

"Hvad er 'Talsmanden den hellige ånd'? - Det er absolut ikke en person, en ny Kristus, som skulle komme og være et mellemled mellem Guddommen og menneskene. Denne sandhedens ånd er afsløringen af verdenssandheden. Det er en videnskab om verdensalttet og dermed om Gud. Det må være en nedskrivning af løsningen på verdensaltets mysterium.

Det er altså 'en bog', som menneskene kan læse i, ligesom de kan læse i Bibelen. Denne af Kristus bebudede 'Talsmanden den hellige ånd, som Faderen skulle sende', er altså en 'livets' eller en 'kundskabens bog', der ville blive manifesteret for menneskeheden.

Men en virkelig sandhedens bog om Guddommen og verden-saltet kan kun udgøre fortsættelsen af den af Kristus for snart to tusinde år siden påbegyndte kosmiske verdenskultur, under begrebet 'kristendom'.

Det måtte være en bog, der kunne danne intellektuel og ikke dogmatisk skole eller læreanstalt i kristendom. Det måtte være en bog, der viste den færdige kristne verdenskultur i fysisk såvel som i åndelig manifestation. Det måtte være en bog, der gennemlyste kulminationen af mørket såvel som af lyset og den heraf bestående livsfunktion i verdensaltet - væsenernes udøde-lighed. Det måtte være en bog, der viste uendeligheden og evigheden og de heraf affødte levende livsfunktioner i form af tid og rum, og hvis topfacitter er 'alvidenheden' og 'almægtigheden', hvis fuldkomne samarbejde udgør 'alkær-ligheden' og dermed er det samme som det evigt levende i de levende væsener. Vi er her kommet til verdensaltets 'faste punkt' og dets ophav 'Livets Fader', den absolut eneste ene altgennem-strålende evige Guddom.

En sådan bog kan ikke undgå at indeholde 'det meget', Kris-tus havde at fortælle menneskeheden; men som Gud ville give kommende slægter senere hen. En sådan bog kan ikke undgå at være 'Talsmanden den hellige ånd'. På grund af dens fun-damentale underbyggelse af kristendommen og i kraft af dens slægtskab med Bibelens to testamenter vil den retmæssigt være at udtrykke som 'Det Tredie Testamente'.

Nævnte 'Tredie Testamente' er altså en visdommens eller kundskabens bog. Den viser os 'alkærighedens evige strålevæld. Den peger på det 'billedet af Gud', i hvilket alle levende fysiske væsener igennem reincarnation eller genfødsel er i færd med at blive skabt. Her i 'Det Tredie Testamente' ses alle ufærdige væsener, hvilket vil sige 'fysiske væsener', dyr såvel som mennesker, at være på samme vej, en vej, der urokkeligt fører imod 'kosmisk bevidsthed' og dermed til oplevelsen af verdensaltets guldgrøde, det gyldne lys, det evigt levende i de levende væsener og dermed til 'kristusbevidsthed' og at være 'et med Gud'. Kristus var jo modellen for skabelsen af Guds bevidsthed i mennesket. Sagde Kristus ikke netop: 'Mig er givet al magt i himmelen og på jorden'?¹⁶

Hvordan skulle han ellers kunne være i 'Guds billede' uden denne kapacitet? Og hvordan skulle noget andet væsen kunne blive skabt i det samme billede, uden at det måtte føre til den samme kapacitet?

'Talsmanden den hellige ånd' er således i form af nærværende 'Tredie Testamente' en fortsættelse af kristusforkyndelsen. Den er en fortsættelse af forkynnelsen af det evige lys fra 'stjernen i Bethlehem'. I dette evige lys åbenbares her for verden løsningen på livets største principper og dermed kristendommens urokkelige fundament, lykkens og salighedens livsfundament."¹⁷

2. DEL

REINKARNATION

Uden reinkarnation intet gudsrighe

Nikodemus, der kom til Jesus om natten, ønskede ikke at blive set. Det højeste råd, som han var medlem af, søgte at blive udfordreren til folkets gunst og den religiøse autoritet kvit. Men Nikodemus kunne ikke nægte at han trods alt var imponeret af Jesu visdom og den magt og myndighed, han talte med.

Nikodemus sagde: *"Rabbi, vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham."*¹⁸ Jesus svarede: *"Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige."*¹⁹ Nikodemus sagde til ham: *"Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin moders liv og fødes?"* Jesus svarede: *"Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd."*²⁰ *"Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden."*²¹

Hvad betyder da Kristi ord om at vi må fødes "af vand og ånd" for at komme ind i Guds rige? At fødes af vand betyder ifølge Det Tredie Testamente at genfødes i en ny fysisk organisme, da vand symboliserer den fysiske materie. At fødes af ånd betyder at vi gennem erfaringer vokser mentalt. Erfaringer lægges til erfaringer, og derved udvikles såvel følelse som intelligens. Til sidst opstår den visdom der lader os se Guds rige.

Men at et gammelt menneske igen kan gå ind i moders liv for atter at fødes, var ubegribeligt for den gode Nikodemus.

Det Tredie Testamente hævder at vi kommer igen i den ene organisme efter den anden. Bevidstheden vokser ud af sine forskellige organismer, som et barn vokser ud af sine klæder. De synlige virkninger af bevidsthedens gradvise udvikling ser vi i evolutionen, i planterigets overgang til dyreriget og i dyrerigets videre udvikling frem mod det nuværende menneskes udviklingsstadium. I takt med udviklingen tilpasses organismerne harmonisk til mentaliteten. Det er denne stadige udvikling der bevirker at mennesket ikke længer har en abes organisme. For at komme ind i Guds rige var det, ifølge Jesus, nødvendigt at fødes mange gange for at bevidstheder- igennem skulle kunne udvikles og modnes.²²

Reinkarnation

Ifølge Kristus var Elias og Johannes Døberen den samme person, *"Og om I vil tage imod det. Han er Elias, som skulle komme. Den, som har ører, skal høre!"*²³ Kristi udtalelse om skæbneloven - at vi høster hvad vi sår - stemmer ikke hvis vi kun har et fysisk jordeliv. Forudsætningen for at der er retfærdighed til i tilværelsen og at man med sikkerhed kan skabe en god skæbne er at den er lovbundet. Hvorfor skulle det være vigtigt at gøre gode gerninger hvis onde handlinger lige så vel som gode fører til en lykkelig skæbne? Hvis uskyldige straffes, og skyldige belønnes, findes der ingen retfærdighed. Hvis vi høster hvad vi sår, kan det nuværende liv hverken være det første eller det sidste. Hvad har fosteret i moders liv gjort, der lader det høste en abort? Hvad har børn og unge gjort, der bevirker at de dræbes på grund af voksenverdenens manglende evne til at holde fred?

Børn begynder ikke en krig, har ikke ansvaret for våbenoprustning og udvikler ikke tilintetgørelsесsvåben. Hvorfor dræbes de da?

Profeters og vismænds udtalelser er ikke baseret på at vi kun har et jordeliv. Derfor svarede Jesus Nikodemus: "*Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.*" 24 Loven om sæd og høst kræver flere liv for at stemme overens med virkeligheden.

To verdener

Vi lever skiftevis i to verdener - en fysisk og en åndelig. Dette beror på at kontrasterne "det gode" og "det onde" behøver to skarpt adskilte "scener" hvor de i renkultur kan spille deres repertoirer.

At den fysiske verden er skuepladsen for det ondes kulmination er tydeligt. I den åndelige verden kulminerer oplevelsen af det gode, og derfor kan livsfjendtlige tanker ikke ukontrolleret slippes fri her. Tanker består af stråleformige, elektriske impulser. Hvis de ikke "isoleres" i kærlighed, er livsoplevelse i den åndelige verden ikke mulig. Her har ingen adgang uden at være iført "bryllupsklæderne".²⁵ Uden denne ordning ville den åndelige verden være en lidelsens verden præcis som den fysiske. Her må alle tanker ubetinget være livgivende, for at alle skal kunne leve og udtrykke sig frit. Den fysiske organisme er sjælens "overfrække". Den hindrer de dræbende tankeenergier i at komme i direkte berøring med den elektriske åndelige materie. Onde tanker isoleres derfor i kød og blod. De spærres inde så længe de er farlige for omgivelserne.

Først når vi har lært at kontrollere de negative tankeimpulser og udelukkende besjæles af positive, livgivende tanker, frigøres ånden for den fysiske materies lærer. I den åndelige verden kan vi nemlig ikke lære at tænke. Fejltagelser her ville lede til elektriske kortslutninger, da den nødvendige modstand mod tankeimpulserne mangler. Her findes der ingen ydre verden uafhængig af vor tanke. Derfor bliver alt i den åndelige verden præcis som vi tænker, hverken værre eller bedre. Livet i den fysiske verden er således en skole i tænkning og livskunst der i sit slutfacit fører til at ånden bliver materiens herre. Skæbnen skabes af os selv ved at vore handlinger vender tilbage som en "høst". Vor nuværende skæbne er resultatet af handlinger, der rækker langt tilbage i tiden til tidligere liv. Selvopholdelsesdriften og vort talent for at dræbe, ja, alle onde tanker overhovedet rettet mod vor næste hviler på egenskaber der er udviklet under vor passage gennem dyreriget. I selve dyreriget er disse evner uundværlige dyder. For menneskene derimod er de blevet strafbare laster. Vi er endnu ikke frigjort af dyrerigets livsbetingelser.

I det nuværende liv sår vi gennem vore handlinger den sæd, vi i fremtiden skal høste. At virkningerne af handlingerne strækker sig over flere liv, har naturligvis vanskeliggjort opdagelsen af sammenhængen mellem sæd og høst. For at se denne sammenhæng kræves det at man bliver indviet i "det evige". Først da åbenbares Guds store skabelsesplan. Kun i dette perspektiv får man overblik over alle kærligheds- og livslovene og de heraf betingede sammenhænge. Mellem besøgene i den fysiske verdens forskellige "klasser" opholder vi os i den åndelige verden på "sommerferie". Men så længe vi ikke er færdigudviklede i Guds billede, er vi kun på gæstevisit i disse verdener.

Vi må igen og igen vende tilbage til skolen, indtil Guds rige er blevet en realitet. Først når vor bevidsthed er i samklang med de guddommelige kærlighedslove, kan vor dybeste længsel tilfredsstilles - oplevelsen af en lykkelig skæbne.²⁶

Kristi lignelser

Kristus fremhævede det centrale i vort forhold til Gud og vore medmennesker - det gjorde Moses også med de ti bud. Det Tredie Testamentes budskab afviger ikke på noget punkt fra Kristi lære eller det, der allerede formuleredes i Det Gamle Testamente som alle loves opfyldelse: "*Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke*"²⁷ og "*din næste som dig selv.*"²⁸

Når Kristi lignelser anvendes i denne introduktion, skyldes det at de blev udtalt af et moralsk geni, et menneske med "udødelighedsbevidsthed". De stemmer sindet til kærlighed og dermed til harmoni med det evige. At de nu er blevet forklaret af Martinus letter ikke bare forståelsen af lignelserne, men også forståelsen af Det Tredie Testamentes ideer.

Martinus har imidlertid ikke fået sin kosmiske viden gennem bibelstudier. Der findes et stadium i udviklingen hvor man ikke behøver at læse sig til den højeste livsvisdom. Dette stadium havde Kristus nået - og Martinus ligeledes. Hvis ikke det havde været tilfældet, havde det været umuligt for ham at skrive en fortsættelse af Kristi mission. At Bibelens tusindårige ord og lignelser igennem Det Tredie Testamente er blevet indsat i deres virkelighedssammenhæng viser derimod at der findes et udviklingsstadium hvor det evige og dermed Gud opleves som et faktum. Da der her på jorden kun har levet et fåtal helt eller delvis indviede væsener, er det ikke

så mærkeligt at de har fået en enorm indflydelse. Deres ord og gerninger er blevet bevaret gennem årtusinder og er blevet til "hellige bøger".

Idet Bibelens profetier går i opfyldelse ser vi at de vise samarbejder. De fornyer den evige visdom og legitimerer fortsættelsen ved at forudsige fremtiden.

Kristendommens første epoke

Med kun et jordeliv til rådighed bliver kærlighedens ideal uopnåeligt. Intet menneske bliver i dette perspektiv fuldkomment undtagen netop Kristus. Alle andre fødes og dør som syndere. For det troende menneske er det en selvfølge at livet ikke ophører med døden, og derfor bliver spørgsmålet om hvordan livet kommer til at forme sig efter døden naturligvis af største vigtighed. Da Gud anses for at være ophav til alt godt og djævelen til alt ondt, former det daglige liv sig som en kamp imellem disse to magter. Målet er efter døden at komme til Gud og paradiset.

Hvis frelsen, et evigt liv i paradiset, helt var betinget af vore egne gode gerninger, og vi kun har et liv til rådighed, ville ingen kvindefødt opnå frelse. Alle, undtagen Kristus, fødes og dør som sagt som syndere. Alle andre ville havne i den evige ild. Derfor har man antaget at korsfæstelsen af den uskyldige og fuldkomne Kristus skete, for at Gud derigennem kunne tilgive og fri "synderne" fra konsekvenserne af deres handlinger. Man antog at Kristi rolle var at mægle mellem Gud og mennesker, ikke primært at være forbillede og model. Gennem den blotte tro på Kristi uskyldige lidelse frelstes alle "synderne". Porten til den evige salighed blev gennem den magiske formel: "*Dine synder er dig forladt*" for altid åbnet!

Syndens brod var dermed fjernet, og sjælefreden genvundet. Gennem de hellige sakramenter har det troende menneske i århundreder fået syndernes forladelse, sjælefred, og er blevet styrket i troen på et kommende liv i evig lyksalighed. Alt takket være Kristi uskyldige død på korset!29

Ewig straf

At få syndernes forladelse og blive hjulpet til sjælefred på denne måde har store fordele, men også ulemper. Frelsen bliver let at opnå, men svagheden er at denne teori ikke er forenelig med en logisk tankegang. Den er lidet smigrende for Gud. Han vidste i forvejen, som den alvidende han er, at overmåde mange af hans skabninger ikke ville kunne tro hverken på ham eller Jesus. Alligevel skabte han dem. Hvorfor? Til en helvedesstraf der skulle vare evigt? Hvad kan en sådan frygtelig straf lære den dømte? Straffen ophører jo aldrig! Som ansvarlig for syndernes fejl kunne Gud, hvis han havde ønsket det, have valgt at skabe dem anderledes. Han kender resultatet i forvejen, men alligevel skaber han en masse syndere hvis skæbne det bliver at brænde evigt. Han må altså finde behag i at det sker.

Men en gud, der nyder at se sine skabninger lide, kan hverken være kærlig eller retfærdig, da en evig straf for en timelig foretelse er urimelig. Som gidsel for befrielse af synderne kræver Gud at hans egen søn uskyldigt skal lide korsfæstelsen frygtelige død for at lade nåde gå for ret og for at udfri de skyldige! Her må den sunde kritiske fornuft naturligvis standse op. Dette gudsbillde kan ikke inspirere logisk og humant tænkende mennesker!

Kristendommens uintellektuelle epoke

At problemer og modsigelser af nævnte art ikke har kunnet undgås, så længe alle fakta omkring begrebet evigt liv endnu ikke var oplyst eller kunne forstås, er naturligt. De fleste teologiske problemer beror på at man kun har haft et jordeliv at gå ud fra, når det evige liv og kærlighedsbudskabet skulle forklares.

Med et flerlivsperspektiv, med forståelsen af skæbneloven, udvikling og reinkarnation, bliver billedeet af Kristi korsfæstelse et andet. *Ved sin tilgivende indstilling til bødlerne viste Kristus det moralske niveau, alle mennesker gennem udvikling og reinkarnation selv skal nå frem til.* Med demonstrationen på korset viser han at han ved hvordan skæbne skabes, nemlig udelukkende gennem vore handlinger mod vor næste. Hans bødler vidste derfor ikke hvad de gjorde. De vidste ikke at de korsfæstede sig selv.

Det ondes årsag findes i vort eget indre. Her skal det besejres, og ikke som så mange tror ved at have, forfølge og dræbe fjenden i det ydre. Kristus påtog sig ikke lidelsen for vore synders skyld. Hvert menneske er ansvarlig for sine egne handlinger. Korsfæstelsen skete heller ikke fordi en hævngerrig og blodtørstig Gud krævede en uskyldigs død for derigennem at lade nåde gå for ret og fri de skyldige.

Ingen kan høste andet, end hvad de selv sår. Dette vidste Kristus bedre end nogen anden. Han vidste også at denne indsigt skulle demonstreres så tydeligt at eksemplet aldrig ville kunne glemmes i menneskehedens videre historie.

At tilgive sine bødler som Kristus gjorde det, er jo den eneste logiske konsekvens af et livssyn hvor skæbnen skabes af vore egne handlinger. Ikke at tilgive eller ligefrem at hævne sig er i virkeligheden ikke at vide hvad man gør. Alle er således under udvikling frem imod det stadium Kristus repræsenterede. Med denne model viser det sig at der i virkeligheden ikke findes nogen "synd" - kun uvidenhed. Også det ubehagelige eller onde er absolut nødvendigt. Da vi overlever enhver erfaring, ond såvel som god, går ingen erfaringer til spilde. Alt bliver til nytte i den store kosmiske skabelsesproces. I den evige plan er alt og alle nødvendige, ondt og godt i samme grad. Alt levende udvikles og forvandles, vokser og modnes. Alt er sammenvævet, alt er stadier på en og samme vej og nødvendige trin i den evige skabelsesproces.

3. DEL

DEN EVIGE GUDDOM

En tænkt modsætning til virkeligheden

Ideen om reinkarnation forudsætter at livet foregår i to verdener. Overgangsprocessen fra den åndelige til den fysiske verden er kendt under begrebet reinkarnation, der betyder "tilbage i kødet". Overgangsprocessen fra den fysiske til den åndelige verden savner et tilsvarende begreb. Der eksisterer nemlig, ifølge Det Tredie Testamente, ingen død eller afslutning på livets oplevelse. Døden, skriver Martinus, er "en tænkt modsætning til virkeligheden". Ordet burde derfor tages ud af brug, da det beskriver noget der ikke eksisterer. Anvendelsen af dette ord fører tankerne hen på et mørkt og uvirkeligt livssyn. I stedet kan vi kalde disse processer for fødsel 1 og fødsel 2.

Om nogle generationer vil begrebet død og de negative følelser, det forbindes med, blegne og forsvinde for i fremtiden som et musealt begreb at minde os om en svunden tids overtro. Gennem utallige liv i den fysiske verden udvikles vor bevidsthed. I den åndelige verden, mellem to inkarnationer, har vi derimod ferie. Her sker altså ikke nogen bevidsthedsudvidelse. Dette plan er stedet hvor vi fuldt ud får lov til at nyde frugterne af den åndsudvikling, vi har opnået gennem de mange liv i de fysiske verdener. Da den åndelige materie automatisk og blindt lystrer enhver impuls fra den evige, åndelige skabestruktur medfører skabelse her ingen udvikling af bevidstheden. I den åndelige verden fyldes vi med livskraft og inspiration og rustes derigennem til nye oplevelser på udviklingens lange vej.

Udviklingen foregår dog ikke kun for vor egen skyld. Livets oplevelse forudsætter vekselvirkning og dertil kræves en omverden. Samspillet med den har et formål også for andre end os selv. Ligesom vi påvirkes af omverdenen, påvirker vi også den. Rent praktisk må alle levende væsenes vekslende ophold i den åndelige og den fysiske verden finde sted i "noget" - i en ordnet sammenhæng. Den største sammenhæng af alle er verdensaltet i sin helhed. Reinkarnationsprocessen, eller kort og godt livets oplevelse, finder sted i Guds bevidsthed og organisme.

Guddommens krop og sjæl

Dybest set eksisterer der kun et levende væsen i tilværelsen - et jeg, en krop og en sjæl. Gennem de enkelte levende væseners livsfunktioner, gennem deres vandring - ud af, ind i, til og fra de fysiske og åndelige verdener - opretholder og fornyr Gud sin bevidsthed og sin organisme. Alle deltager i den proces der opretholder Guds fuldkomne bevidsthed. Alt foregår i Gud, "*... for i ham lever vi, ånder vi og er vi ...*"³⁰

Dette indebærer at alle levende væsener udgør en slags celler i Guddommens bevidsthed og organisme. Overgangene og skiftene mellem den åndelige og den fysiske verden styres af en lovbundet kredsløbsfunktion. Denne planmæssige proces resulterer i at Guds åndelige og fysiske oplevelsesceller uafbrudt fornys og udskiftes. Når de "bevidsthedsceller", der er permanent hjemmehørende i den åndelige verden, har udømt mulighederne for livsoplevelse her, vandrer de igen ind i Guds fysiske organisme og får derved betingelser for fortsat livsudvikling.

På vej og altid parat til at erstatte de afgående fuldkomne "bevidsthedssteller" står en aldrig ophørende strøm af "nyeksaminerede" væsener, kosmisk indviede i den fysiske verden. Guds bevidsthed bevares dermed evigt fuldkommen. Kredsløbet er synkroniseret, så der aldrig mangler "gudesønner" i nogen fase af udviklingsskalaen hverken fra mørke til lys eller fra lys til mørke. Summen af alle individers eller gudesønners livsfunktioner bevirket at Guddommen evigt har en bevidsthed, der er almægtig, alvidende og alkærlig samt en altomfattende organisme. Hvis en verdensorden skal kunne garanteres hvor hovedhårene er talte og hvor „*ikke en spurv falder til jorden uden at jeres Fader er med den*“, er dette betingelsen.³¹ Gud og gudesøn er gensidigt lige afhængige af hinanden for at kunne eksistere.

Gud og gudesønnerne

Nogle ord om terminologien. Da Det Tredie Testamente er fortsættelsen af og afslutningen på Bibelens to testamenter, kan det ikke undre at der bruges ord som Gud og gudesøn. En fortsættelse af Bibelen uden Gud er en vanskelig, ja en umulig tanke. Gud er, med al respekt for profeternes indsats, Bibelens hovedrolleindehaver. Profeterne kan ikke være andet end budbringere. Gud er synonym med verdensaltet i sin helhed. Alt eksisterende er identisk med Gud. Gudesøn er hvert enkelt individ uanset køn - hvad enten det fremtræder som plante, dyr eller menneske - det er evigt og uløseligt forenet med Gud. En gudesøn defineres også i Det Tredie Testamente som en livsenhed. Eksempler herpå er en celle, et organ, vi selv ligesom alle livsformer der tilhører plante- og dyreriget. Også makrokosmiske fænomener er livsenheder såsom planeten, vi lever på, solsystemet og mælkevejen.

Ingen funktion i verdensaltet kan overhovedet forekomme uden at være knyttet til liv og dermed til en livsenhed. Kreds-løbsfunktionen muliggør at Guddommen altid besidder en fuldkommen bevidsthed og en organisme der omfatter hele verdensaltet.

For gudesønnerne findes der imidlertid både længere og kortere tidsperioder hvor de ikke har kosmisk bevidsthed og perioder hvor de ikke har en fysisk organisme. Foruden mellem to inkarnationer er organismen også overflødig i den lange sammenhængende periode hvor den kosmiske bevidsthed er færdigudviklet, og livsoplevelsen foregår "permanent" i den åndelige verden. Skabelsen af den fuldkomne bevidsthed, Gudsbevidstheden, sker således gennem vor udvikling i den fysiske verden. Den fulde oplevelse af denne den allerhøjeste bevidsthedstilstand finder sted i den åndelige verden. Det samlede fysiske og åndelige udviklingsforløb bliver til en rejse gennem Guds organisme og bevidsthed og udgør et fuldendt kosmisk kredsløb. Da hvert kredsløb er et led i en uendelig kæde af kredsløb, beskrives dette i Det Tredie Testamente som "det evige spiralkredsløb".

Først når et udviklingsafsnit af denne dimension kan overskues, bliver der harmoni mellem ordene "se alt er såre godt" og virkeligheden. Først da bliver kærlighedens Gud en viden-skabelig kendsgerning. For at opnå den guddommelige bevidsthed kræves der, som det ses, ufatteligt lang tid. Vejen går gennem utallige genfødsler i den fysiske verdens forskellige riger: planteriget, dyreriget, frem til det nuværende jordmeneskelige udviklingsstadium og videre mod freds- eller gudsriget.

Når gudsriget er blevet en realitet, er gudesønnerne genforenet med deres Fader, og genfødslen i den fysiske verden ophører. Derefter begynder det virkelige liv, det bevidste samvær med Gud.³²

Syndefaldet

Når vi er hjemmehørende i den åndelige verden, er vi ifølge Bibelen "engle" og kan ikke gøre noget ondt. At det onde kom ind i verden skyldtes, ifølge gammel tro, at en engel lod sig friste, faldt og forbrød sig mod kærlighedens lov. Djævelen er altså en falderengel. Alle inkarnerede er, ifølge Det Tredie Testamente, "faldne engle". Vi lever her, fordi vi endnu ikke har en fuldt udviklet kærlighedsbevidsthed. Når vi ikke lever i harmoni med livslovene, indkapsles bevidstheden i fysisk materie, hvad der medfører en adskillelse fra Gud. Det er nødvendigt, når harmonien mellem Guds og gudesønnens bevidsthed er brudt. Det onde adskilles fra det gode. Men denne forandring fra et liv i samklang med det gode til et liv i samklang med det modsatte er ikke et "syndefald" eller et udslag af en fejl i verdensordenen. Uden mørkets eller det såkaldte ondes eksistens fandtes intet lys, ingen kærlighed - ja, ingen oplevelse overhovedet!

En af Det Tredie Testamentes mest betydningsfulde påvisninger er at det onde ikke er ondt. Først med forståelsen af det såkaldte ondes nødvendighed kan Guds kærlighed til fulde fattes. Mørket er ikke djævelens påfund, det er uvidenhedens symptom. Kun gennem en fuldstændig retfærdiggørelse af mørket kan Gud genindtage sin rette plads. Da vi overlever alt, beriges vi også af alt.

Om at skilles fra og forenes med Gud

Livsoplevelsens evige rytme er således en stadigt tilbagevendende forenings- og adskillelsesproces i forholdet til Guds bevidsthed. Adskillelsen indebærer en vandring bort fra de åndelige verdener. Gennem denne proces dannes den fysiske organisme. Evolutionsprocessen, som vi kender den fra den materielle videnskab, beskrives i Det Tredie Testamente som bevidsthedens "indvikling i materien". Kulminationen af denne oplevelse resulterer i at vi bliver "et med materien". Adskillelsen medfører en individualisering af bevidstheden. Gennem koncentrationen på materien, i stedet for på det levende og det åndelige, bringes kontakten med livet og det åndelige uden for ens eget jeg efterhånden helt ned til et minimum. Kun tilfredsstillelsen af ens eget begs behov virker da tiltrækkende; men udelukkende at interesser sig for at tilfredsstille sit eget begs behov er det samme som egoisme, modsætningen til altruisme. Indviklingsprocessen og egoismen er således nødvendige for evigt at bevare det levende væsen som et suverænt og unikt individ - som en gudesøn. Foreningen med Gud indebærer det modsatte. Den åndelige oplevelsesdimension stimuleres og vokser hvad der resulterer i at bevidstheden gradvis "vikles ud" af materien. Udvikling fører til bevidsthedens genopvågningen og frigørelse fra materien. Vi åndeliggøres og bliver lidt efter lidt et med Guds bevidsthed. Bevidstheden genforenes med helheden og vor næstes liv. Dette bliver da identisk med vort eget liv. Denne organiske forening med vor næste var kraften og kilden i den kærlighed Kristus manifesterede. Han veg ikke tilbage for korsfæstelsen, for han vidste at der krævedes et bevis på den kærlighed, der forstår og tilgiver alt og alle.

Vekselvirkningen med den åndelige verden

Når vi sover, befinder vor bevidste oplevelse af livet sig på tankeplanet. Da hviler de fysiske sanseorganer, og impulserne fra de fysiske omgivelser lukkes ude. Organismens livsfunktioner, hjertets slag, åndedrættet, fordøjelsen osv. reguleres af tankefunktioner der er blevet automatiske. De fungerer uden bevidsthedens aktive deltagelse. Gennem søvnens velgørende indvirkning på den fysiske organisme vågner vi udsovet, styrket og parat til en ny dags anstrengelser. Hvis for eksempel et menneske i hele sit liv i gennemsnit sover otte timer i døgnet, så befinder det sig en trediedel af sit fysiske liv i den åndelige verden! Efter døden er vi udelukkende i den åndelige verden; men denne verden er ikke så fremmed, som mange tror. Hvad enten vi tror på en åndelig verden eller ej, så trænes ethvert menneske i ca. en tredjedel af sit liv i kunsten at kommunikere med væsener på det åndelige tilværelsesplan.

33

Kontakten med den åndelige verden

Det er en urdrift for enhver pris at forsøge at bevare livets oplevelse og at undgå døden. I dyreriget, hvor den enes død er den andens brød, er oplevelsen af dødsangst uundgåelig. Angstsriget, som dyret udløser når det bliver offer for et stærkere dyr, ændrer ikke angriberens indstilling til sit offer. Det udløses altså automatisk, når livsfaren truer. Trods kapitulationen overfor overmagten råber det på hjælp. Hjælpen det påkalder findes dog ikke på det fysiske plan. Fra dyrets uartikulerede dødsskrig udvikles den funktion, som vi længere fremme i udviklingen kender som bøn. Bønnen er en henvedelse rettet mod den åndelige verden. I sit slutstadium bliver bønnen udviklet til at blive en helt bevidst kontakt med

34

den åndelige verden. I princippet er der altså ingen forskel på dyrets angstskrig og bønnen Fader Vor. I begge tilfælde drejer det sig om kommunikation med den åndelige verden. Forskellen ligger udelukkende i de bedendes åndelige alder. Dyrets angstskrig afløses af fosteret til et nyt åndeligt organ. Når det er færdigudviklet vil det skabe en direkte forbindelse til den åndelige verden. Bønnen bliver da en åben kanal til Guds fuldkomne og almægtige bevidsthed. Kontakt med den åndelige verden ophører aldrig.

Kristus og det evige spiralkredsløb

Ifølge Det Tredie Testamente var Kristus bevidst i det kosmiske spiralkredsløb, dvs. i det lovbundne samspil mellem ånd og materie. Det viser lignelsen om den fortabte søn. Den fortabte søn forlod det fædrene hjem og dermed den åndelige verdens livsform der var i harmoni med livsloven: ""*. du skal elske din næste som dig selv.*"³⁴, ³⁵ Vejen bort gik fra den åndelige verden til den fysiske hvor livsloven: "enhver er sig selv nærmest" gælder. Arven, sønnen fik med sig på rejsen, var en åndelig skabevne. Det permanente ophold i de åndelige verdener havde resulteret i at den fuldkomne tænkemåde var blevet en automatfunktion. Denne udgjorde startkapitalen, udvandingens forudsætning. Automatfunktionerne forbinde og bygger bro mellem den åndelige og den fysiske verden - det er gennem automatfunktionen den fysiske organismeskabes.³⁶ Der fortælles videre om, hvordan sønnen gik en ulykkelig skæbne i møde. Gennem lidelsen og fornedrelsen skete der lidt efter lidt en sindelagsændring, ydmygheden indfandt sig.³⁷ Han vendte tilbage til faderen der kom ham i møde med åbne arme og senere beredte et stort gæstebud.

I årtusinder er menneskeheden gennem religionerne blevet vejledt bort fra det dræbende princip. Faderen kommer sin fortalte søn i møde. Humanismens højeste ideal, som profeterne har fremhævet som ledstjerne, fører bort fra lidelse og sorg. Vejen går således atter mod den åndelige verden. Med den materialistiske og gudløse indstilling til livet hvor intet andet end den fysiske materie eksisterer, er den fortalte søn så langt borte fra det evige liv som det overhovedet er muligt. Her hersker det døde over det levende. Evighedens livspanorama, der var basis for livet i den åndelige verden, er på dette udviklingstrin begrænset til kun at omfatte en forgængelig fysisk organismes korte livstid. Intet under at faderen glædede sig over den fortalte søns hjemkomst. *"For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortapt, men er blevet fundet."*³⁸ Den hjemmeværende broder bliver vred og misundelig over glæden og festen for den hjem vendte søn; men det bliver nu hans tur til at gøre rejsen til det fremmede land for helt at kunne forstå sin faders storhed. Be retningen gengiver i symbolsk form de vigtigste led i det store kosmiske kredsløb: vejen bort fra de åndelige verdener, indviklingen i materien, udviklingen ud af materien og de åndelige sanseorganers genskabelse.³⁹

Kosmisk bevidsthed

Tankens automatfunktion dannes under vort lange ophold i de åndelige verdener og opbygger i det efterfølgende spirkredsløb vor fysiske organisme. Det samme sker med verdensaltets eller Guds organisme. Kosmisk bevidsthed "genan vendes" efter samme princip, som det foregår med stoffet i det fysiske kredsløb. Energi eller stof kan hverken i fysisk eller åndelig henseende blive til ingenting.

"Automatiseret kosmisk bevidsthed" er således den kraft dervedligeholder og fornyr det fysiske verdensalt, dvs. jorden, solsystemet, mælkevejene i makrokosmos og organerne, cellerne og endnu mindre livsenheder i mikrokosmos. Der findes ingen grænser for, hvor stor eller lille en organisme kan være. Vi skaber selv vor fysiske organisme. At vi i dag ikke er bevidst om det skyldes at de tanker, der bevirker at vi har en organisme, er af så gammel dato at vi ikke uden kontakt med evighedsdimensionen kan se sammenhængen.

Guds ånd svævede over vandene

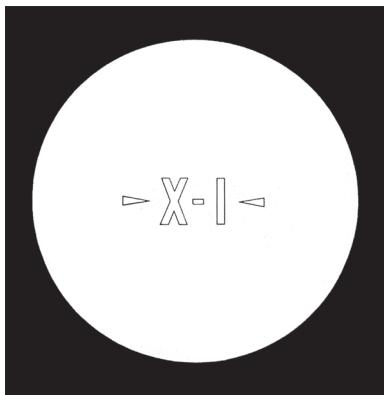
Det fortælles i Bibelen, at "*Guds ånd svævede over vandene*". 40 Alle ved at det er vinden, der sætter havets bølger i bevægelse. Vinden er et perfekt symbol på den usynlige bevidsthed. Vinden ses indirekte gennem virkningerne. At Guds ånd svæver over vandene betyder at der bag alt, hvad der sker i den materielle verden, findes en styrende bevidsthed. Det Tredie Testamentes analyseområde er netop bevidstheden bag den fysiske virkelighed. Det Tredie Testamente dokumenterer livets og den evige livsoplevelses love på samme måde som den materielle videnskab beskriver den fysiske verdens, stoffets og rummets love. Vi kan i Det Tredie Testamente se at bevidsthedens lovbundne forvandling bygger på det samme princip som den fysiske materies forvandling. I mødet med den fysiske verden - der er et resultat af tidligere perioders kosmiske bevidsthed omsat til automatfunktion - genskabes det nye kredsløbs kosmiske bevidsthed. At Guds ånd svæver over vandene betyder at verdensaltet styres af denne kosmiske bevidsthed.

KOSMISKE SYMBOLER

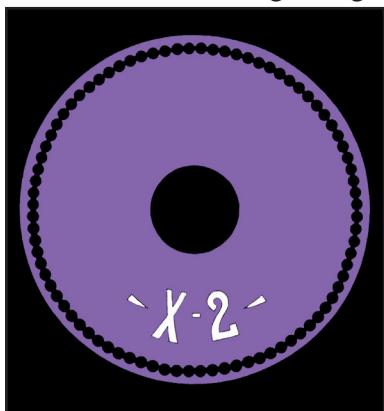
For at lette studiet af det evige verdensbillede har Martinus skabt et kosmisk symbolsystem der visualiserer den usynlige årsagsverden, som betinger livets og verdensaltets evige eksistens. Symbolerne anskueliggør de guddommelige kærlighedslove. Skæbneloven siger f.eks. at al energi, der udgår fra et hvilket som helst levende væsen, altid vender tilbage til sit udgangspunkt. Symbolerne fortæller os om livets lovbundne sammenhæng.

Faderen, Sønnen og Helligånden

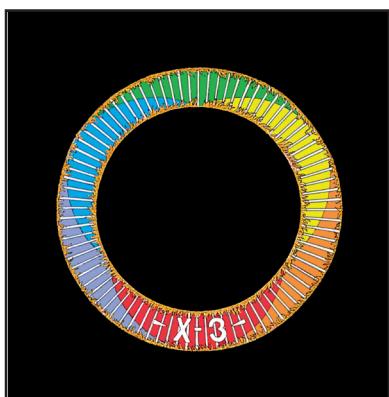
Gennem kristendommens forkryndelse er Guds natur beskrevet som en treeenighed; Faderen, Sønnen og Helligånden. Treeenighedens symbol er en ligesidet trekant. Også i Det Tredie Testamente anvendes treeenigheden og den ligesidede trekant som symbol på Guds natur. Derudover anvendes den som symbol på hvert enkelt individs udødelige natur. Gud og gudesøn er i deres evighedsnatur identiske. Ellers kunne sønnen ikke lære Faderen at kende fuldt ud og blive et med ham. Treeenigheden symboliserer Guds og alle levende væseners udødelige natur og denne naturs højeste udtryk, evigheden og uendeligheden. Da denne ubegrænsede og evige natur ikke kan navngives, kan den hverken beskrives med ord eller billeder, den kan kun symboliseres. Guds natur udgør tre evige principper eller årsager.

Det Guddommelige noget - XI ©Martinus Institut

De levende væseners skabevne - X2 ©Martinus Institut

Det skabte - X3 ©Martinus Institut

Symbolforklaring:

Treenigheden

Treenigheden er et princip med tre aspekter. Ingen af disse kan man skille ud fra de andre uden at de alle ophører med at eksisteret i al evighed, da alt som finder sted har sin årsag i disse tre princippers indbyrdes samsplil. Eftersom de udtrykker uendeligheden, kan de ikke navngives. De udgør hver for sig et evigt navnløst noget som er" og udtrykker dermed kernen i Guds natur.

Det guddommelige noget - Xl

Det første aspekt af Guds treenige natur er skaberprincippet, det guddommelige noget eller Xl. Den personlige oplevelse af denne realitet sker gennem den proces, der i Det Tredie Testamente benævnes "den store fødsel". Martinus' kosmiske indvielse er et eksempel på en bevidst kontakt med "det guddommelige noget". Bibelens profeter, Kristus og disciplene er andre eksempler. Alle humane religioner henter deres visdom fra denne kilde. Det guddommelige skaberprincip er vor evige uforanderlige inderste kerne, det faste punkt omkring hvilket al skabelse og forandring sker. Det er alle levende væseners fælles evige jeg og skaberprincip. Da skaberprincippet er ophav til alt, der har været, er og som vil komme, er det både uendeligt og evigt. Det kan derfor ikke navngives. Vi konstaterer dog at Skaberen eksisterer. Jo mere højlydt vi fornægter ham, desto tydeligere beviser vi netop Skaberens eksistens. Det er den der er årsag til fornægtelsen. Skaberen udgør "et noget som er", og mere kan der ikke siges om dette princip. Det udgør det guddommelige, det levende og oplevende i alt eksisterende.

De levende væseners skabeevn - X2

Evnens til at skabe er en lige så evig realitet som Skaberne. Hvis den ikke altid havde eksisteret, kunne den ikke opstå. Alle oplevelser er virkninger af skabeevnen. Da årsags- og virkningskæderne som følge af dette evige princip er uden begyndelse eller afslutning, kan dette aspekt af evigheden og uendeligheden heller ikke defineres på anden måde end at det udgør et "noget som er". Ligesom jeget, det evige skaberprincip, udgør skabeevnen "et navnløst noget som er". Gennem skabeevnen deles det guddommelige jeg tilsyneladende i et uendeligt antal "kopier" - levende væsener.

Lægger vi den violette skive over den hvide cirkel, ser vi det altomfattende evige jeg fremtræde, dels gennem en hvid cirkel i midten, dels gennem de mange små cirkler i periferien. Den "ene" fremtræder som de "mange". Guddommens udelelige, uendelige jeg mangfoldiggøres, "kopieres" og fremtræder dermed som princippet "de mange", som livsenheder og individer, som planter, dyr og mennesker eller kosmisk udtrykt, som evige gudesønner.

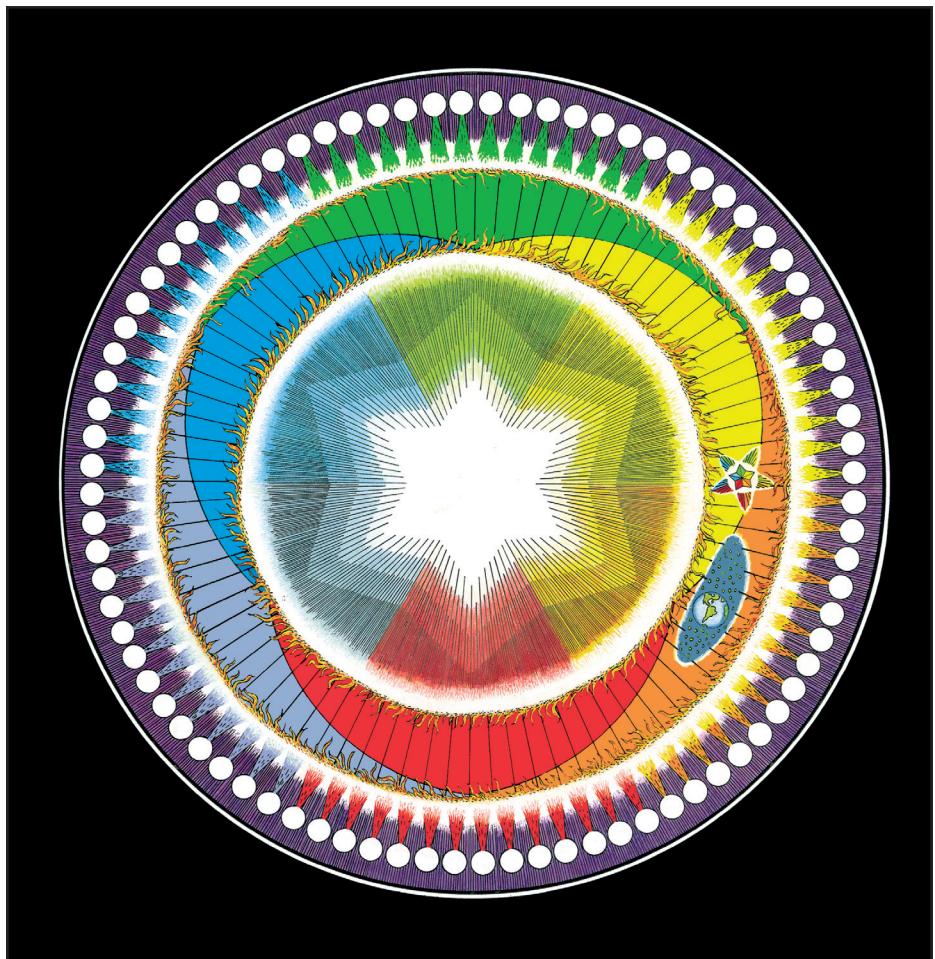
Det skabte - X3

Resultatet af de tidligere omtalte to evige principper er Guds evige bevidsthed og organisme. Heller ikke dette princip kan navngives, da det udgør en evigt rindende flod af timelige detaljer uden begyndelse eller slutning. Alle skabte detaljer kendetegnes ved at de har en begyndelse og en afslutning, de er tids- og rumdimensionale og repræsenterer derigennem den diametrale modsætning til Skaberne der er uforanderlig og helt egenskabsløs. Her står vi over for kontrasterne stilhed og bevægelse. Det skabte er bevægelse, livets kendetegn, mens

Skaberen er årsagen til bevægelsen, den der oplever og styrer al bevægelse.

Sammenfatning

Disse tre evige principper udgør en udelelig enhed, en treeenighed. De medfører at verdensaltet fremtræder som et evigt levende væsen, den evige Guddom. Den evige Gud-dom og de evige gudesønner har nøjagtig samme analyse. I evighedsanalysen er de identiske. Derfor kender vi også Gud når vi har lært os selv at kende. Vi bliver alle uden undtagelse alvidende, almægtige og alkærlige. Ellers ville Gud umuligt kunne bevare sin fuldkommenhed.

Den evige Guddom og de evige gudesønner ©Martinus Institut

Symbolforklaring:

Den evige Guddom og de evige Gudesønner

Gennemgangen af det treenige princip viste Guds og gudesønnernes evighedsnatur. På symbolet ovenfor ser vi disse tre sat sammen til en enhed og helhed. Symbolet viser verdensaltet som en evigt eksisterende organisk levende enhed. Verdensaltet fremtræder her som et altomfattende, højeste, levende væsen, som den evige Guddom og viser den evige, organiske forbindelse mellem Gud og gudesøn. Det er i dette almægtige, alvise og alkærlige højeste væsen vi alle "lever, ånder og er". Frem gennem altet stråler skaberprincippet X1, Guds altgennemtrængende og allestedsnærværende kraft, markeret med den hvide skive. Denne skaber eksisterer og fornemmes som et absolut fast punkt i alle levende væsener. Den udgør alle gudesønners fælles centrum og jeg. I dette guddommelige jeg er alt liv forenet. Dette evige princip omtalte Kristus som "*Vor Fader - som er i himlene!*"!41

Den evige skabeevnne, symboliseret med den viollette skive, viser os Guds uendelige væsen opdelt i et her begrænset antal mindre enheder, "gudesønner", der er lige så evige som deres ophav. Vi ser på symbolet at fællesjegets hvide lys både stråler gennem den viollette skives midtercirkel og gennem de mange små cirkler i periferien. Dette forhold mellem Gud og gudesøn kaldte Kristus for et fader- og sønforhold. Gud er den fælles fader til alle væsener. Den evige skabeevnne, X2, udgør således princippet sønnen eller "de mange" i modsætning til den ene. Den guddommelige skabeevnne er som sagt symboliseret med den viollette farve og udgør den allerhøjeste energiform der eksisterer. Alle skabte former har deres oprindelse i denne kraft, der af samme grund har fået navnet "moderenergien".

Virkningerne af skabeevnen, X2, som er symboliseret med de seks farvede felter, udtrykker Guds bevidsthed og organisme, dvs. alt hvad der hører til "det skabtes" verden, altså til alt hvad der har en begyndelse og afslutning. Det skabte eller X3 er synonymt med begrebet "Helligånden". Bevidstheden består af seks evige grundfunktioner, der danner basis for seks tilværelsесplaner eller riger. De levende væseners udvikling og forvandling gennem disse seks riger er ensbetydende med oplevelsen af et kosmisk spiralkredsløb. Mørket og lyset, dvs. det onde og det gode, har igennem dette udviklingspanorama skiftevis kulmineret og været latent.

Dette guddommelige, evige kredsløb garanterer til enhver tid en absolut fuldkommen husholdning i den guddommelige skaberplan, ikke blot med hensyn til verdensaltets fysiske stoffer, der evigt opbygges og opløses for atter at indgå i nye skabte former, men også i forhold til oplevelserne, dvs. til indholdet i bevidsthederne - ånden - der er årsagen til de fysiske stoffers evige omformning. I denne kredsløbsproces, eller guddommelige plan, der her er illustreret ved hjælp af symbolet, nyttiggøres enhver oplevelse indtil ethundrede procent. Alle uden undtagelse viser de sig at være til glæde og velsignelse for de levende væsener. Når vi ved selvsyn kan se det i vort daglige liv bliver vi atter enige med Gud. Vi ser da, ligesom Gud selv, at "alt er såre godt". Vi skal nu gennemgå de seks riger i dette kredsløb og få et glimt af det system der bevirket at den guddommelige skaberplan er absolut fuldkommen.

Rød farve - planteriget

"Så længe der findes en blomst, kan erindringen om en højere verden ikke udslettes", siger Martinus. Planteriget, symboliseret ved den røde farve, bæres af den døende kosmiske bevidsthed. Denne er resultatet af plantevæsenernes passage gennem den forudgående kosmiske udviklingsspirals guddommelige verdener omdannet til automatfunktion. Alt i den fysiske verden er ifølge Det Tredie Testamente tankestyret. Sjælelige funktioner, der arbejder automatisk uden dagsbevidst viljekontrol, defineres her som instinkt. I planteriget vender bevidstheden således tilbage til den fysiske verden efter at væsenerne har gennemlevet de højeste verdens kulmination af kærlighed og visdom. Oplevelsesevnen befinner sig her, fysisk set, på sit mest elementære udviklingsstadium, "an-elsestadiet". Planteriget er sjælens eller bevidsthedens fosterstadium.

Orange farve - dyreriget

Det næste rige, som altså er en direkte fortsættelse og videreudvikling af planteriget i den fysiske verden, er dyreriget. De kødædende planter danner overgangsformer mellem planter og dyr. Fordøjelsessystemet, maven, er under udvikling. Med denne ekstra energikilde kan planten efterhånden frigøre sig fra afhængigheden af rodssystemet. Den kan begynde på et friere og mindre jordbundet liv! Det ikke stedbundne liv kræver orienteringsorganer som syn og hørelse for at tilpasse sig omverdenen. Også kønsstrukturen undergår forvandling og udvikling. I planteriget ændres de topolede kønsvæsener til specialiserede han- og hunkønsvæsener. Dydrene er gennem evolutionen udviklede og forvandlede planter. Symbolet viser at det orange felt i sin første fase møder og går ind i det røde

område. Det fortæller os netop at dyreriget er en videreudvikling af planteriget. I dyreriget er bevidstheden blevet overført fra de åndelige verdener til de fysiske i en sådan grad at livsoplevelsen er blevet dagsbevidst. Dyreriget oplever realistisk forskel mellem kontrasterne behag og ubehag. Da organismerne, dvs. oplevelsesredskaberne i dyreriget, udgør føde for andre dyr, bliver tilværelsen her en kamp på liv og død. Det handler om angreb og forsvar. Udviklingens drivkraft er magt og overlevelse. Kun den stærke kan beskytte sit eget og sit afkoms liv i kampen for tilværelsen. Vi ser jordkloden placeret i det orangefarvede felts midterste del med fortning ind imod det gule. Dette viser menneskehedens position i kredsløbet, dvs. i den evige plan. Mennesket er et intellektualiseret dyr. Det vi ser konkret og organisk i dyreriget findes også repræsenteret i det jordiske menneskes mentalitet. Løgn og vildledende tale er intet andet end en intellektualiseret form af dyrets kamuflage. I dyreriget er organismerne direkte tilpasset angrebs- og forsvarsfunktionerne. Menneskets organisme er i denne henseende mere neutral; men hensigten bag tankerne er let gennemskuelig; dog kan intet dyr måle sig med jordmennesket, når det gælder om at skabe effektive angrebs- og forsvarssystemer. På samme måde som der findes et overgangsstadium mellem plante- og dyreriget, findes der et overgangsstadium mellem dyreriget og det rigtige menneskerige. Mødet mellem den orange og gule farve viser at to diametralt modsatte mentale tilstande - kærlighed og had - her står i direkte konfrontation med hinanden. Af lidelseserfaringerne fødes længslen efter en tilværelsesform befriet for lidelse.

Via de humane verdensreligioner er menneskeheden gennem mange årtusinder blevet vejledt bort fra dyreriget.

Det store mål for udviklingen er at nå frem til det fuldkomne menneskerige hvor dyrrets dræbende instinkter forvandles til "kristusbevidsthed". Om ca. tre tusind år er den samlede menneskehed fremme ved stjernen, der symboliserer det fuldkomne menneskerige hvor al dyrisk mentalitet er overvundet. Juleevangeliets løfte om fred på jorden og til mennesker med Guds velbehag er da et faktum.

Det rigtige menneskerige og de åndelige verdener

Det rigtige menneskerige symboliseres med gul farve. Dets indledende epoke udgør afslutningen på livet inkarneret i den fysiske verden. På dette udviklingstrin har alle Jordens folkeslag allerede længe været forenet i et globalt verdensrige. Her er nutidens ufuldkomne pengesystem kun et minde. Her lever ingen på andres bekostning, alle er besjælet af at hjælpe og tjene sin næste og ikke som i dag at tjene på sin næste! På dette udviklingsstadium forvandles gudesønnerne til sande åndelige væsener. Man skal da ikke længer fødes af kvinder. Her sker som daglig foreteelse det som Kristus demonstrerede ved graven på trediedagen efter korsfæstelsen. Åndelige væsener synliggør sig på et øjeblik på det fysiske tilværelsesplan ved hjælp af kontrolleret tankekraft, dvs. materialisation. Når de ikke længer ønsker at fremtræde fysisk, opløser de deres organismer ved hjælp af dematerialisation. På dette udviklingsstadium "tager man ikke til ægte",⁴² da alle elsker alle. Hvem skal man under disse forhold vælge at gifte sig med? I den fysiske verden udvikles tænkeevnen og indfølingsevnen. Her kulminerer oplevelsen af kærlighedens modsætning. Når bevidstheden er færdigudviklet, og vi er blevet færdigskabt i Guds billede, inkarnerer vi ikke længer i den fysiske verden før i det næste kosmiske kredsløb.

Med den kosmiske bevidstheds fødsel bliver vi permanente beboere i Guds almægtige, alvise og alkærlige bevidsthed.

De åndelige verdener permanente beboere udgør en organisk enhed, der tilsammen danner Guds primære bevidsthed. Disse verdener befolkes af fuldkomne og ufejlbare kristus-væsener. De er Guds redskaber til at styre udviklingsprocessen i de fysiske verdener. De garanterer at ingen der er inkarneret kommer til at opleve andet end det, der er nødvendigt og i kontakt med kærlighedslovene, dvs. de sørger for at alle kommer til at høste det, de har fået. Alle permanente beboere i Guds primære bevidsthed finder vi i den sidste halvdel af det rigtige menneskerige (gul farve), i visdomsriget (grøn farve) samt i den guddommelige verden (blå farve). Den åndelige verdens riger er ikke adskilte på samme måde, som den fysiske verdens forskellige riger er det. Her kan man frit efter behag bevæge sig imellem de forskellige sfærer.

Indigo - salighedsriget

Med det evige kredsløbs sjette og sidste rige er vi kommet til salighedsriget. Det afviger fra de øvrige fem derved at det grænser direkte op til et nyt kosmisk kredsløb. Herfra sker overgangen mellem to kosmiske udviklingsspiraler. Her er broen mellem den åndelige og den fysiske verden. Det er også herfra overgangen fra den åndelige til den fysiske verden mellem to fysiske inkarnationer foregår. Fosteret i livmoderen oplever primært livet gennem hukommelseslegemet og befinder sig mentalt set endnu overvejende i salighedsriget. På grund af hukommelseslegemets dominans på dette udviklingstrin genoplever gudesønnen her en fuldstændig levende kopi af de nærmest forudgående fysiske jordeliv.

Gennem denne rekapitulering føres gudesønnens mentalitet, dvs. anlæg og evner, frem til det udviklingsniveau han eller hun havde opnået i det forudgående liv. Ja, repetitionsprocesen er først helt færdig ved tredveårsalderen. Karakteristisk for salighedsrigets oplevelsesform er, at den helt igennem er en erindringsfunktion og derved udgør en helt privat indre verden. Her foregår der ingen vekselvirkning med andre levende væsener. Mineralmaterien fremstår derfor fysisk set som dødt stof. Det skyldes at den ikke bruges direkte af de levende væsener i oplevelsens tjeneste som redskab for kommunikation med andre levende væsener. Da oplevelserne sker igennem erindringen, befinder gudesønnen sig i absolut ensomhed, akkurat som Guddommen i det uendelige verdensalt. I denne henseende ligner salighedsvæsenet Gud, der heller ikke har andre at kommunikere med. For Gud eksisterer intet "udenfor". Hele bevidsthedens kosmiske historie er i salighedsriget lagret i en enorm databank, nemlig i gudesønnens erindring. Alle oplevelser - selv de, der i en fjern fortid oplevedes som smertefulde - er fuldstændig lykkelige og nydelsesfyldte. Alt er bearbejdet og fordøjet, og erindringerne er nu blevet til strålende "guldkopier"! Alt opleves fra Guddommens perspektiv. I salighedsriget skænker Gud sin evige gudesøn en kopi af sit eget fuldkomne liv. Gudesønnen er nu en guddom i sit eget univers.

Spiralkredsløbet

De evige "gudesønners" rejse gennem de fysiske og åndelige riger medfører at Guds bevidsthed og organisme altid er fuldkomne. Igennem planterigets dunkle anelsesverden, videre gennem dyrerigets bloddryppende kamp- og lidelsesverden frem til vort nuværende udviklingstrin hvor djævlebevidstheden kulminerer, går den udødelige sjæls rejse ufortrødent videre mod fremtidsmålet, mod det rige der endnu ikke eksisterer her på jorden, frem imod det rigtige menneskerige hvor freden bor, hvorefter rejsen styres videre indefter, nu som permanent medarbejder i Guds fuldkomne bevidsthed, for derefter helt at fjerne sig fra alt ydre samvær med Gud, fortsættende ind i erindringerne ensomme salighedsverden rekapitulerende sjælens kosmiske rejse, for siden, med mørket og kulden i anarch, at være parat til endnu en rejse gennem Guds organisme og bevidsthed, - således fortsættende i al evighed.

Bibelen og "Guds ansigt"

Efter denne rejse gennem Guds bevidsthed og organisme vender vi tilbage til Bibelen for at se om der findes berøringsspunkter. Guddommen beskrives i Bibelen som skaberen. Skaberen af "himmel og jord", skaberen af alt eksisterende hvad der svarer til treenighedens første princip Xl. "Guds ansigt" beskrives i Det Nye Testamente på følgende måde: "*... han, den eneste, som har udødelighed, og bor i et utilgængeligt lys, og som intet menneske har set eller kan se. Ham være øre og evig magt! Amen.*" 43 Guds ansigt eller natur beskrives som lys - han bor i et lys. Det er tankevækkende at "ild" så ofte nævnes i forbindelse med gudsoplevelser. Ild og lys hører naturligt sammen.

I Bibelen kan vi læse om den ild der "brændte i tornebusken" foran Moses,⁴⁴ den ild der førte Elias til himlen, den ild i hvilken Jesus blev "forklaret på bjørget",⁴⁵ den ild der viste sig over apostlenes hoveder og senere omskabte Saulus til Paulus på vejen til Damaskus. I Det Tredie Testamente kan vi læse om "den gyldne ilddåb". Gud beskrives i Det Gamle Testamente også som evig og almægtig. *"Gud talte til Moses og sagde til ham: 'Jeg er Herren! Jeg viste mig for Abraham, for Isak og for Jakob som Gud den Almægtige'..."*⁴⁶

*"Hvor skulle jeg søger hen fra din Ånd? Hvor skulle jeg flygte hen fra dit ansigt? Stiger jeg op til himlen, er du der, lægger jeg mig i dødsriget, er du der. Låner jeg morgenrødens vinger og slår mig ned, hvor havet ender, så leder din hånd mig også der, din højre hånd holder mig fast."*⁴⁷

Guds natur er, som det fremgår af disse citater, evig, uendelig og almægtig. Det er denne natur, disse ophøjede egetnskaber også vi kommer i kontakt med når vi lærer vort eget livs mysterium at kende. Når vi løser livsgåden, finder vi samtidig Gud. Når den indviede bliver et med Gud, får han del i disse egenskaber. At blive i Guds billede indebærer i virkeligheden at vi bliver almægtige og alvidende, ellers er vi ikke "et med Gud". Efter profeterne havde været i direkte kontakt med Guds evige natur, talte de ikke længer af sig selv, dvs. i egen interesse. De talte nu udelukkende i Guds navn, i helhedens og enhedens interesse. Det er den Evige, selve Almagten, der har taget bolig i dem og om hvem de derfor vidner.

Skaberen kan ikke navngives

Evigheden og uendeligheden eksisterer for den åndeligt fødte som den mest urokkelige realitet af alle. Den kan ikke beskrives på anden måde end ved konstateringen af at den udgør "et noget som er!" Guds svar på Moses' spørgsmål om hans navn er helt i samklang med dette: "*Jeg er den, jeg er!*"⁴⁸ Gud er. Guds højeste natur er navnløs. Gud er evig og uendelig. Evigt liv er ikke noget vi får, hverken af de vise eller af Gud! Evigt liv tildeles os ikke som belønning for hvad vi gør eller ikke gør. Evigt liv er noget vi er. Det er en egenskab vi har og i al evighed har haft, og som vi tillige har fælles med Gud selv. Hvis Gud er alt eksisterende, må vi naturligvis også være en del af Gud. Evigheden er tidens Herre og Skaber! Evigheden og uendeligheden er den bolig i hvilken alt skabt hviler. Altet hviler i Gud. Vi ser at beskrivelsen af Guds højeste natur og egenskaber er blevet formuleret og har fulgt os fra kulturens begyndelse; vi finder dem allerede i Det Gamle Testamente.

4. DEL

VERDENSSITUATIONEN I KOSMISK PERS- PEKTIV

Profetierne

Karakteristisk for Bibelen og de vise er forudsigelserne om fremtiden. Profeterne samarbejder. De forudser, leder og støtter udviklingen. De er i harmoni med Guds plan. Det Gamle Testamente forudsagde at Messias skulle komme. Kristi fødsel, liv og gerning var opfyldelsen af disse profetier. 49 Kristus forudsagde at "*Talsmanden, sandhedens ånd*" skulle komme. Det Tredie Testamente er opfyldelsen af denne profeti.

Ligeledes er det forudsagt at gudsriget skal blive en realitet på jorden. Forudsigelser baseres på de indviedes kendskab til de evige kærlighedslove der styrer alt hvad der sker i det ydre såvel som i det indre. Den tid, vi befinner os i, er af de indviede blevet beskrevet som "de sidste tider" eller "dommedag". Dommens dag betyder det dræbende dyriske sindelags dødskamp og undergang i menneskets bevidsthed.

Dyrementaliteten er af udviklingens lov dømt til undergang.

De vise har set at der foregår en kamp i menneskets sjæl mellem det onde og det gode, og at denne konflikt kulminerer "ved tidernes ende". De har også været indforstået med at selvopholdelsesdriften og egenkærligheden ikke kan tales bort, men må udleves. Deraf forudsigelserne om "dommedag".

Menneskeheden i konflikt med sig selv

Dyreriget findes i vor sjæl som medfødt anlæg. For at overleve i dyreriget gælder angreb og forsvar og den stærkeres ret. Dræb eller bliv selv dræbt! At dyrene dræber er ikke unormalt eller ondt; de dræber for fødens og overlevelsens skyld. Dyr er i sammenligning med mennesket nybegyndere i kunsten at dræbe. I mennesket kulminerer "drabsevnen". Den har nået så svimlende højder at alt liv på denne så skønne planet helt kan udslettes ved blot nogle tryk på knapper. Mennesket dræber foruden dyr også sin egen art - ja, til og med sit eget afkom! Hos os er dyrerigets livstema - angreb og forsvar, overvindelse af fjenden med styrke, magt og list - overdådigt repræsenteret. I os er dyrementaliteten blevet intellektualiseret. Bedre drabsmetoder end dem, mennesket råder over, findes ikke.

Menneskeheden befinder sig i et dramatisk overgangsstadium mellem dyreriget og det rigtige menneskerige i dyrerigets slutfase. Det er tydeligt at profeternes flere tusind år gamle forudsigelser går i opfyldelse i vor tid. Kan man tænke sig en større kontrast til kærlighedens milde og tilgivende natur end en altødelæggende atombombe? Kan man tænke sig noget mere djævelsk end en neutronbombe der udsletter liv, men skåner døde ting? Med denne metode vil man tilegne sig frugterne af andre menneskers arbejde og flid, men tilintetgøre dem der skabte værdierne. Skulle djævelen ikke på dommens dag rase med vældig magt? Derfor er "djævlebevidsthed" en passende benævnelse på den bevidsthed der ligger bag menneskets raffinerede destruktive formåen. At sige at menneskets kapacitet på det dræbende område er dyrisk, er en alt for vag karakteristik. De destruktive kræfter, mennesket hersker over, er mange gange større end som så. Kulminationen af kærlighed-

slovens overtrædelse fortjener med rette at kaldes for djævle-bevidsthed. Drabsevnen er udviklet langt ud over grænsen for logik. Drabet beskytter end ikke på kort sigt angriberne. På langt sigt - over flere liv - betyder drabet på vor næste, ifølge skæbneloven, i virkeligheden selvmord! Hvilken nytte af våbenmagten er der så tilbage? Længere bort fra Kristi opfordring til at "stikke sværdet i skeden" kan man ikke komme.

Dommedag

De vise var fortrolige med fremtiden og lovene for bevidsthedens udvikling. Med dommens dag menes en dag hvor vore handlinger dømmes, og det retslige efterspil træder i kraft. Set i en bibelsk sammenhæng handler det om konsekvenserne af kærlighedslovenes overtrædelse. Dommens dag er et symbolsk udtryk og omfatter givetvis en længere tidsperiode end tolv timer. De vise vidste udmærket at gode ord ikke forslår, når det drejer sig om et så vanskeligt problem som at udvikle og forandre mentaliteten. I dette århundrede har "antikrist", dvs. det dræbende princip i menneskets bevidsthed nået sit absolutte højdepunkt.⁵⁰ Modsætningen til krusifiksærligheden og tilgivelsens princip kulminerer. Dommens dag er en kendsgerning. Gennem de humane religioner er menneskeheden blevet vejledt bort fra dyrerigets lov, dvs. den stærkeres ret. Gennem disse har menneskeheden fået budet: "*Du må ikke begå drab*".⁵¹ hvad der peger mod en anden livsform end dyrerigets. Opfordringen til at stikke sværdet i skeden hidrører heller ikke fra dyrerigets livssfære. De ti bud 52 er dybest set blot variationer af det femte: "**Du må ikke begå drab**"! Drabets natur spiller på hele skalaen af nuancer lige fra giftige ord til mord, og så længe det femte bud ikke efterleves, befinner vi os i dyreriget. Hvad skal få men-

neskeheden til at afstå fra at anvende vold og magt i kampen for tilværelsen? Humane forskrifter har eksisteret lige så længe som de humane verdensreligioner, men det har ikke forhindret talentet for at dræbe i at vokse til nutidens svimlende dimensioner.

Næstekærlighed beskytter bedre end våben

Kun gennem egne realistiske oplevelser og de deraf følgende erfaringer kan den sindelagsforandring der leder til en bedre verden finde sted. Det vil aldrig lykkes for nogen med våbenmagt at besejre fjenden! At slå denne ihjel er ingen løsning eftersom man fødes igen, og de våben der tidligere forkortede fjendens liv vil snart rettes mod den der udførte handlingen. Det er kun gennem tilgivelse og venskab, fjenden kan "besejres".

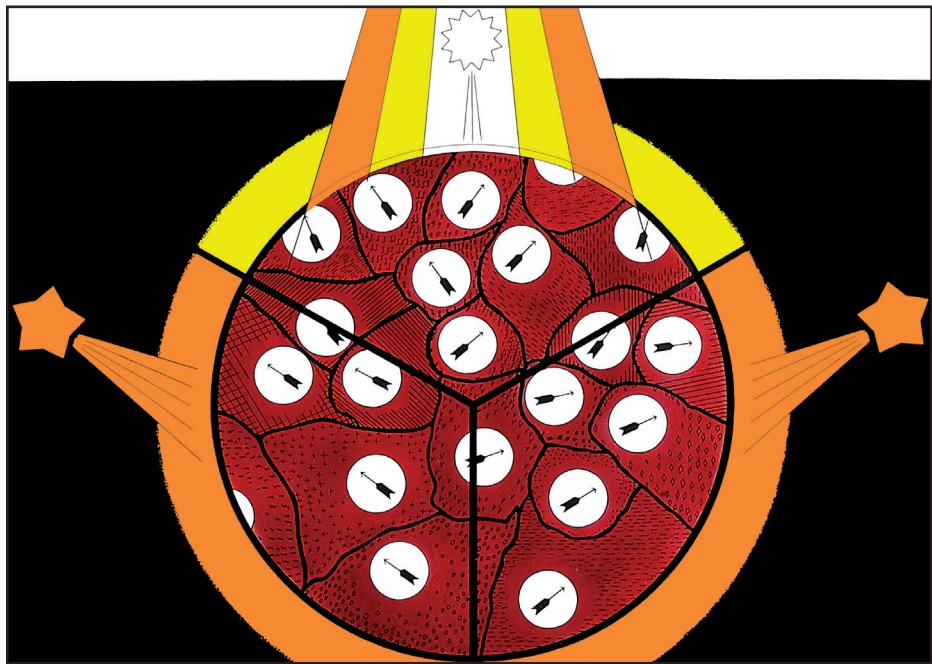
Vejen bort fra krig

Krigen ophører ikke før vi opdager dens virkelige årsag. Skæbnen er et spejl. Vi høster hvad vi sår. Krigens årsag findes i vort indre, den bor i vort hjerte og ud tænkes i vor hjerne. For at eliminere krigens årsag må blikket vendes indefter. Her søger man ikke forgæves. Vor skæbne er resultatet af vore egne handlinger. Er du misfornøjet? Så må du blot så det, du selv ønsker at høste! Rust dig med tålmodighed, og du vil garanteret blive tilfreds! Giv aldrig op! Ingen lov er mere pålidelig end skæbneloven. Verdensaltet er et kosmos hvor lov og orden hersker.

Kærlighedsevnen fødes af lidelsen

Der findes lykkeligvis en grænse for det ondes udvikling. Skæbneloven garanterer at ingen træer vokser ind i himlen.

At tro at fjenden kan besejres uden for en selv er skyggekamp. Først når vi ikke længer kan nænne at påføre vor næste selv den allermindste lidelse, bliver vi helt fri for det onde. Det er lidelseserfaringerne, der er basis for al humanisme. Det er fra dem kærligheden får sin næring og kraft. Krigen afskaffer sig selv. Evnen til at gøre det "onde" visner og dør til sidst, fordi alle høster det ondes uundgåelige konsekvens, dvs. lidelse. Ud af lidelsen spirer kristuskærligheden, den sande næstekærlighed.

Symbolforklaring:

Det ufærdige menneskerige

Symbolet ovenfor viser det nuværende ufærdige jordiske menneskerige. Cirklen symboliserer den samlede menneskehed og dens psyke. Cirklens nederste del er orangefarvet, og dens øverste trediedel er gul. Det fortæller os at menneskehedens psyke er blandet - er i et overgangsstadium mellem dyrrets og det rigtige menneskes.

Øverst på symbolet ser vi en tolvtakket hvid stjerne omgivet af to lodrette gule og orange stråler. Denne figur symboliserer det, der i Det Tredie Testamente beskrives under begrebet "verdensgenløsningsprincippet". Dette åndelige forældreprincip garanterer at menneskeheden altid får den nødvendige guddommelige vejledning under udviklingen fra dyr til rigtigt menneske. Vejledningen er naturligvis tilpasset mentalitetens forskellige udviklingsstadier. Jo nærmere dyreriget desto mere brutale og primitive idealer - jo nærmere det færdige menneskerige desto mere humane og kærlige idealer. Det Gamle, Det Nye og Det Tredie Testamente hører under dette princip ligesom de øvrige store humane verdensreligioner.

De orangefarvede stråler symboliserer de primitive og dræbende religioner, de gule stråler de humane verdensreligioner. Den hvide stråle symboliserer den åndelige videnskab. Med den åndelige videnskab bliver kærlighedsbudskabets harmoni med virkeligheden dokumenteret som kendsgerning. Dette budskab kan kontrolleres, ikke blot gennem studiet af Det Tredie Testamentes kosmiske analyser, men også igennem selve livet. Det røde felt inden i cirklen er inddelt i forskellige

små og store felter alle med en hvid cirkel i hvilken vi ser en sort pil. De røde felter med deres hvide cirkler indeni symboliserer nationerne med deres regeringer.

Ligesom de enkelte individer befinder også nationerne sig på forskellige udviklingsstadier under forvandlingen fra dyr til menneske. På hvilket udviklingsstadium en nation befinder sig har naturligvis stor betydning for relationerne til de andre nationer. Symbolet viser med den orangefarvede del af cirklen at de fleste nationer endnu anvender dyrerigets magtideal; men magtprincippet fører uundgåeligt til konflikter og krig. Farligere "rovdyr" end de nationer, der er udrustet med moderne masseødelæggelsesvåben, har aldrig eksisteret i jordens historie. Da sværdets magt altid, ifølge loven om sæd og høst, før eller senere fører til ulykker og lidelse for udøverne, er det lidelseserfaringerne der er den vigtigste faktor, når det gælder de dyriske magtidealers undergang.

Den øverste del af cirklen er indrammet med gul farve, hvad der fortæller os at nogle nationers psyke til en vis grad er begyndt at vibrere i kontakt med det godes højeste princip - kristusbevidstheden. Lidelseserfaringerne har gjort deres nytte. Anstrengelserne for at afskaffe al den dyriske dræben og krigsførelse tiltager kraftigt med denne sindelagsforandring. Skabelsen af virkelig fred mellem alle jordens folk bliver dermed i ordets egentlige forstand en hjertesag. Modtageligheden for kærlighedens analyse er inden for denne sfære i stærk tiltagende. Her findes således den gode jord for modtagelsen af kærlighedens videnskab, og denne modtagelighed vil uundgåeligt vedblive med at øges.

5. DEL

GUDSRIGETS REALISERING

Kosmisk livssyn

Så længe evigt liv ikke på logisk vis kan forbindes med det daglige livs oplevelser, befinner kærlighedsbudskabet sig i utopiernes verden. Uden virkelig viden om det evige, uden forståelse for at det nuværende fysiske jordeliv blot er et øjeblik i en uendelig kæde af liv, kan meningen med dette jordeliv aldrig forstås rigtigt. Forstår vi ikke skæbneloven - at som vi sår, høster vi - forstår vi ikke vor egen rolle i vor skæbnes udformning, dvs. at vi i dag med vore handlinger skaber vor egen fremtid.

Det Tredie Testamente viser at døden ikke eksisterer. Døden er fødsel 2, en overgang fra den fysiske verden til den åndelige verden. Fødsel 1 er overgangen fra den åndelige til den fysiske verden. Døden er kun en tænkt modsætning til virkeligheden. Det Tredie Testamente forklarer hvorfor vi lever i to verdener.

Det er i den fysiske verden det såkaldte onde kulminerer. Det er her Guddommen fornyr sin kosmiske bevidsthed. Kun i den fuldkomment. Her gør det ondt at tænke forkert, dvs. at overtræde kærlighedslovene. Derfor bliver vi ikke færdige med den fysiske verden, før vi er blevet fuldkomne! Først når alle mennesker er blevet fuldkomne, kan verden omkring os blive fuldkommen. Gudsriget må blive en realitet i fysisk materie, før vi kan overgå til at blive beboere i Guds bevidsthed.

De mange ophold i de åndelige verdener mellem de utallige fysiske jordeliv kan sammenlignes med ferieophold eller hvilepauser hvor vi oplades med kraft og inspiration, før rejsen fortsætter gennem de fysiske riger. Med "opdagelsen" af udødeligheden bliver vi indviet i Guds uendelige natur. Vi ser at hele tilværelsen - både mikrokosmos' uendelighed og makrokosmos' lige så uendelige vidder - sammenvævet til en altomfattende helhed: den evige Guddom. Guddom-mens højeste natur er evighed og uendelighed. Alt det skabte gennemstråles af den Uendeliges altgennemtrængende nærværelse og kærlighed.

Det Tredie Testamente viser at det evige livs dage og nætter former sig som et spiralkredsløb uden begyndelse eller afslutning. Inden for et enkelt kredsløb opleves kulminationen af såvel ondt som godt. Efter et fuldbyrdet kredsløb, et kosmisk døgn, følger et nyt døgn hvorefter en ny variation af det evige livstema følger. Alt liv deltager i det kosmiske spiralkredsløbs lovbundne forvandling og udvikling. Det Tredie Testamente viser, at de guddommelige kærlighedslove garanterer at der altid råder en fuldkommen kontrol med hvad der sker i Guds skaberværk. Ingen kan - set ud fra den guddom-melige plan - hverken gøre uret eller lide uret. Alt er et led i en fuldkommen plan igennem hvilken den evige Guddom fuldkommengør alle levende væsener i sit billede. Alt er i virkeligheden, set med Guds øjne, "såre godt"! Sammenlignet med andre væsener oplever ingen hverken mere eller mindre lidelse eller mere eller mindre lykke. Alle må indvies i mørket for at kunne opleve lyset. Vi må alle sammen uden undtagelse opleve alle ufuldkommenhedens stadier. Men vi vil også alle sammen uden undtagelse blive fuldkomne, blive et med Gud og finde vejen hjem til Guds rige!

Gudsrigets realisering

Det Tredie Testamente analyserer vejen til gudsrigets virkelig-gørelse. I Livets Bog 1, kapitel 4, under overskriften "Et internationalt verdensrige under skabelse" sammenfattes i tolv punkter vejen mod lyset, dvs. menneskehedens udfrielse af krigens og lidelsens mørke zoner.

Disse tolv punkter gengives her med kommentarer. Menskehedens mentale forvandling i human retning er, ifølge Det Tredie Testamente, på ingen måde udtryk for en naiv ønsketænkning, men derimod en uundgåelig konsekvens af livets evige kærlighedslove.

1. Alle former for uselviskhedens sejr over selvisheden. (Fællesinteressens sejr over privatinteressen).

Alle levende væsener er udødelige og forenet med Gud-dommens ubegrænsede jeg. Hvad vi end gør, sker det over for Gud. Alt hvad vi gør imod Gud, gør vi imod os selv. Uselvisheden er i harmoni med vort jegs højeste natur. Vort jeg er ligesom Guddommens jeg evigt og ubegrænset. Uselvished er derfor den mentale tilstand i hvilken vi er i den højeste harmoni med os selv og Gud. Vi er et!

2. Skabelsen af en international demokratisk verdensstyrelse.

Det er nødvendigt med et internationalt organ for praktisk at kunne realisere uselvisheden og fællesinteressen i global målestok. Det er nødvendigt med et "hoved" på verdenssamfundets krop eller sagt med andre ord, en verdensregering. En international demokratisk verdensstyrelse er en naturlig videreudvikling af den samhørighedsfølelse der var årsagen til menneskers forening i nationer. Fællesskabsfølelsen bliver

ikke kun hævet til et globalt niveau, men til et kosmisk. Den globale samhørighedsfølelse har allerede taget fast form. De Forenede Nationer er en kommende verdensregerings foster. Igennem den tekniske udvikling er verden allerede internationaliseret. Teknikken har sammenføjet nationerne rent praktisk. Internationalisme er det samme som nationernes uselviskhed, nationalismen det samme som nationernes selviskhed. Uden uselviskhed som forenende kraft mellem jordens nationer og folk, ingen fred og harmoni. Her gælder de samme vilkår som under punkt 1 - uselviskhedens sejr! I modsat fald hersker kaos, krig og lidelse!

3. Alle landes afrustning til fordel for oprettelsen af et internationalt upartisk verdenspoliti.

Menneskehedens humanisering er som sagt en konsekvens af livets evige love. Da vi alle må høste det, vi sår, kommer den lidelse, vi påfører vor næste til at udgøre vor egen kommende skæbne. Gør vi godt, skaber vi en lys fremtid. Nationernes skæbne styres af de samme love som individernes. Nationerne bliver også nødt til at lære at "stikke sværdet i skeden". Alle jordens folk må beskyttes mod fysisk vold og overgreb. Inden for nationerne behøver det enkelte individ normalt ikke at bevæbne sig til tænderne for at føle sig fysisk tryg. I udviklede nationer findes der en politimyndighed hvis opgave det er at beskytte individet mod overgreb. Her overlader individet frivilligt retten til at anvende fysisk våbenmagt til en folkelig, demokratisk kontrolleret retslig myndighed. Det er indlysende at risikoen for fysisk vold formindskes, når adgangen til "sværd" formindskes eller ophører. Med gennemførelsen af en national afrustning til fordel for oprettelsen af et internationalt upartisk verdenspoliti vil menneskeheden

frigøre enorme økonomiske ressourcer. Disse midler, anvendt i det godes tjeneste, gør freden mere holdbar og sikrere end nogen national hær nogensinde har formået. Magtens eneste værdige indehaver er retten. Garantien for verdensfreden nødvendiggør et internationalt, upartisk verdenspoliti. I takt med at menneskeheden bliver bevidst i det kosmiske livssyn, der er påvist i Det Tredie Testamente, vil dette skridt mod gudsrigets realisering fremmes betydeligt.

4. Udvikling af et internationalt åbenlyst - ikke hemmeligt - højeste lov- og retsvæsen, der repræsenterende videnskabens ypperste væsener på åndelige såvel som materielle områder kan være kvalificeret til at kende forskel på "abnorme handlinger" og "forbrydelser", kender udviklingens gang og tilværelsens evige love og dermed kan være en garanti for absolut ret og retfærdighed for alt og alle.

I dyreriget er magt lig med ret. I det rigtige menneskerige gælder det modsatte, ret er lig med magt. Et lov- og retssystems eneste, men store opgave er den at gøre ret til magt. Skal en global fred sikres, er det nødvendigt at retsvæsenets magtbeføjelser også kommer til at omfatte hele kloden. Den internationale domstol i Haag udgør fosteret til dette lov- og retssystem. For at retssystemet skal kunne udføre sine vigtige opgaver, må det bestå af den højeste kompetence inden for det åndelige såvel som det materielle kundskabsområde. På det åndelige område indebærer det at kristusbevidstheden råder i alle livets forskellige situationer. Da alle på dette niveau kun ønsker at gøre det gode, er der intet behov for at hemmeligholde tankerne og hensigterne. Alt foregår i åbenhed.

5. Afskaffelse af private individers besiddelse af værdierne til fordel for verdensstatens tilegnelse af disse.

Da menneskehedens udvikling bevirker at kristusbevidstheden fødes i alle jordiske mennesker, behøver dette punkt ikke at lyde så afskrækende kommunistisk, som det sikkert rent umiddelbart gør for mange. Kristus sagde som bekendt: "Giv, så skal der gives jer." Hvad bliver konsekvensen af en sådan livsholdning? Medfører en gavekultur som den Kristus anbefalede ikke at den private ejendomsret bliver meningsløs? Når uselvisheden bliver altovervejende i vor mentalitet, får alle tildelt hele verden som en kærlighedsgave! Ingen rigdom baseret på privatinteressens og egoismens princip kan nogensinde måle sig med den rigdom, der opstår på basis af kærligheden. Med kærlighedens og uselvishedens metode bliver man ikke kun rig på døde ting, men vigtigst af alt, man bliver omgivet af udelukkende kærlige mennesker!

6. Afskaffelse af penge til fordel for indførelse af et individs personligt ydede arbejde som eneste betalingsværdi og kvitteringen herfor som eneste betalingsmiddel for samme person.

Måden at vurdere arbejdets værdi på er endnu inden for det jordmenneskelige samfundssystem i høj grad underlagt dyrerigets lov. En prisansættelse baseret på den nu for tiden så populære "markedsøkonomi" er ikke andet end praktiseringen af den stærkeres ret. Hvis efterspørgslen efter en vare er stor, skrues prisen op. Hvis den er lav, sænkes prisen. Når det er sælgers marked, hæves priserne. Når det er købers marked, tvinges priserne ned. At priserne på denne måde går op og ned, afspejler styrkeforholdet mellem køber og sælger. Den stærkeste part dikterer vilkårene. Vi befinner os således i dyrerigets jungleverden. Denne metode kan ikke anvendes i kærlighedens rige.

Den sande kilde til al rigdom er den menneskelige skabevne, og verdenssamfundets samlede rigdom er et resultat af denne evne. Den er et resultat af arbejde. Det fuldkomne, guddommelige handels- eller bytteprincip siger at man bytter samme værdi for samme værdi. Når dette princip bruges, bliver byt- tehandlen lige berigende for begge parter, for køber såvel som sælger. Penge vil blive afskaffet som betalingsmiddel og erstattet med arbejdstid og arbejdskvittering. I takt med en øget forståelse af skæbneloven og dens virkning over flere jordeliv bliver "gevinstinteressen", dette at få noget for ingenting, umoderne og forsvinder. Livsfornødenhederne vil blive billigere og af højeste kvalitet, da kærlighed og omsorg for ens næste er en betydelig bedre motiveringsfaktor for helhedens vel, end egen vinding er det. De evige love omskaber uundgåeligt dyret til menneske. Dermed ophører selviskheden og erstattes af sin modsætning.

7. Oprettelse af et for hele verdensstaten fælles barndoms-, alderoms- og sygdomsfond på basis af afdrag fra arbejdskvitteringeme.

Målet med al produktion i verdensstaten bliver at tilfredsstille melmeskehedens forskellige behov på bedst tænkelig måde, ligesom det bliver at udvikle individets skabende talent optimalt. Arbejdet befries for trældommens åg. Ingen skal betale mere end den nøjagtige omkostning for eget livs opretholdelse. Ingen lever på andres bekostning. Alle er frie. Alle arbejder med deres hobbyer. Hvor interessen og lysten findes, der er også udviklingsmulighederne af det skabende talent størst. Med hele sin sjæl at beskæftige sig med de opgaver, der har ens fulde interesse, er naturligvis kolossal sundt både for krop og sjæl.

I løbet af den aktive periode af vor fysiske inkarnation betaler vi til verdenssamfundet udgifterne til barndoms-, alderdoms- og sygdomsperioderne, dvs. situationer i livet hvor betalingsevnen af naturlige årsager er ringere. Penge er blevet erstattet af arbejdskvitteringer der ud fra videnskabelige beregninger af verdenssamfundets samlede økonomiske situation ansætter hver enkelt arbejdsindsats' rette værdi under hensyn til både tidsforbrug og behov.

8. Udnyttelse af maskinerne til forkortning af den materielle arbejdstid til fordel for studiedage og åndsforskning.

Forbandelsen "i dit ansigts sved skal du spise dit brød" bliver ophævet. Robotter og maskiner befrier mennesket fra det hårde slid. Når de har udspillet deres rolle som "gevinstmaskiner", vil de få en endnu vigtigere og langt mere lykkebringende rolle for menneskene. Som et middel i det godes tjeneste kommer de til at frigøre den nødvendige tid - fri tid - til åndelig, videnskabelig, kunstnerisk og praktisk udvikling af den menneskelige skabevne. Privatinteressens besiddelse af den jordiske menneskeheds produktionskræfter vil sluttelig føre til det globale husholdningssystems kollaps. I fuld overensstemmelse med de evige kærlighedslove fører selvished altid til ulykke, lidelse og kaos.

9. Afskaffelse af al voldspolitik og blodsudgrydelser.

Det bliver verdenssamfundets opgave at så det gode, ikke det onde.

10. Afskaffelse af tortur-, prygle- og dødsstraffe til fordel for kyndige internerings- og opdragelsesforanstaltninger.

At disse brutale foretelser ikke hører fremtiden til turde være en selvfølge på baggrund af et kosmisk livssyn. Hvorfor dræbe nogen der ikke kan dø? Vold, tortur og fysisk afstraffelse er ikke specielt velegnede metoder til at skabe intellektuel og human udvikling og har vel heller aldrig af metodernes fortalere været beregnet til disse formål. I fremtiden vil man forstå at man ikke skal straffe et menneske, fordi det åndeligt set er yngre.

11. Udvikling af vegetariske næringsmidler, sundhed og legemspleje, sunde og lyse boligforhold.

På vor lange vej bort fra den materielle verden og ind i den åndelige vænner vi os - gennem utallige inkarnationer - gradvis af med at opretholde vort liv på basis af det dræbende princip. Da dyrene er mere indviklede i den fysiske materie og på en mere detaljeret måde oplever smerte og lidelse end planterne endnu gør det, er det mest i kontakt med kærlighedslovene at hente føden fra planteriget. Planterne lider ikke ved at blive dræbt og spist.

12. Udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener, til mennesker og dyr, til planter og mineraler.

Den fuldkomne kærlighed beskrives i Det Tredie Testamente som alkærlighed. Denne ubegrænsede, intellektualiserede sympatisfølelse er identisk med den kærlighed hvormed Gud gennemstråler altet. At sympatiens omfatter planter, er let at forstå, da de både er nyttige og smukke; men også mineralverdenen er en livsform uden hvilken verdensaltet ikke kan bestå. Også den udstråler en betagende skønhed.

Det Tredie Testamentes afsluttende ord om disse tolv punkter lyder:

*"At være i samklang med disse energier eller nævnte tolv punkter vil altså være det samme som at være i harmoni med den guddommelige verdensplan, - det er at være en stimulerende faktor i verdensfredens skabelse på jorden, og det er den hurtigste vej for ethvert jordmenneske til 'den store fødsel', eller til opnåelse af en forklaret tilværelse. At være imod de nævnte punkter eller energier betyder derimod at være i disharmoni med verdensenergerne, at være imod kernen i verdensreligionerne, - det betyder, at man er en gene for jordmenneskehedens udfrielse fra krigens og lidelsernes mørke områder, hvorved man gør sig selv til en underminerende faktor i sin egen absolute lykke."*⁵³ Det Tredie Testamentes første del, Livets Bog 1, udkom i 1932. Fjerde kapitel, der her er citeret, blev således skrevet i tyverne imellem første og anden verdenskrig. Den gang var radioen en teknisk sensation. I dag har vi informationssamfundet, og globaliseringsprocessen er så langt fremskredet at snart alle kan se udviklingstendensen.

Her følger de afsluttende ord i dette kapitel:

"De store begivenheder, som således i nærværende århundrede går hen over verden, vil altså være at udtrykke som identiske med omskabelsen af jordmenneskehedens fågetilstand til en sollys tilværelse, - de er dyrerigets dødkamp i det jordmenneskelige samfundslegeme, - de er det kosmiske menneskeriges begyndende opstandelse på jorden. At disse mægtige begivenheder ikke har kunnet og ikke vil komme til at gå helt ublodigt af, er ganske naturligt, så længe disse endnu er identiske med en kamp, der føres inde på et område, hvor had, hævn og selvforsvar kæmper imod trældom, hamstring og griskhed.

En kampplads, der udtrykker en reaktion mellem sådanne energier, kan kun præstere lig. Men over disse lig opstår verden i en ny forklaret skikkelse, og jorden bliver en vibration affornuft og kærlighed, en harmoni af intuition og salighed. "54

Menneskehedens åndelige forening

Den materielle videnskab har gjort mennesket til herre over materien. Men denne overlegenhed vil ikke blive til virkelig nytte og glæde hvis ikke den forenes med en lige så videnskabelig indsigt i livets og den menneskelige psykes natur. Det lader sig ikke gøre kun at forene menneskeheden materielt, men ikke åndeligt. Foreningsprocessen er allerede så langt fremskredet at jordens nationer og folk i materiel og økonomisk henseende er blevet afhængige af hinanden. Mangler der indbyrdes kærlighed, vil det stadigt voksende afhængighedsforhold mellem verdens nationer føre til krig, kriser og konflikter og ikke til fred, lykke og velstand. Menneskeheden må også i åndelig henseende forenes for at blive til en hjord og en hyrde. Løsningen af denne opgave kræver et kosmisk livssyn. Så længe livsforståelsen ikke er kommet længere end til opfattelser som "når man er død, er man død", eller "vi lever kun en gang", kan menneskehedens åndelige kurs aldrig ledes ind i baner hvor budet "elsk din næste som dig selv" bliver til praktisk virkelighed. Dertil behøves et kosmisk livssyn.

Den materielle videnskabs begrænsning

Når ulykkelige forældre sørger over et barns bortgang, hvilke svar og hvilken trøst formår den materielle videnskab da at give? Hvilken trøst kan man hente i det faktum at barnet vejede og målte så og så meget eller at det bestod af så og så mange større eller mindre dele eller organer, der samarbejdede på forskellige sindrige kemiske måder?

Den materielle videnskab er ikke i stand til at svare på de evige spørgsmål: "Hvor kommer vi fra?" og "Hvor går vi hen?" Denne omstændighed forringer på ingen måde den materielle videnskabs betydning på det rent materielle område; men den er et tveægget sværd. Anvendes den i det godes tjeneste, kan den materielle nød med lethed elimineres i verden, anvendes den helt i det ondes tjeneste - ja, så indtræder "dommedagen".

Men i den materielle viden er der intet der vejleder i moral, intet der garanterer at den stadigt voksende kundskab, menneskeheden tilegner sig, anvendes i det godes tjeneste. Hvilket enormt behov findes der ikke for kærlighedens videnskab!

Jordens folk og nationer er afhængige af hinanden

Menneskehedens forening til et globalt fredsrike foregår med vældig fart. Udviklingen kan ikke standses, den er en konsekvens af livets evige love. Derfor har det endelige mål kunnet forudsiges. Drivkraften i den materielle foreningsproces er den materielle videnskabs hurtige udvikling og spredning. Ved teknikkens hjælp er afstande og naturens kræfter blevet overvundet. Der findes ikke længer nogen praktiske hindringer for kommunikation på tværs af alle grænser. Evnen til at producere forbrugsvarer i gigantiske mængder, med minimal indsats af menneskelig arbejdskraft, til minimale omkostninger, men med enorme gevinstter, viser sig at være den uimodståelige gulerod der inspirerer foretagsomheden til at lade virksomhederne vokse til globalt omfang. Afhængighedsforholdet er nået dertil at hvis dele af systemet kollapser, så skaber det negative virkninger i hele systemet. Men de globale kriser beviser netop at foreningen af verdens nationer allerede er et faktum. Jo mere den materielle udvikling integrerer

jordens mennesker i et internationalt husholdningssystem, desto flere religioner, kulturer og politiske opfattelser kommer derved i berøring med hinanden. Hvordan skal sammenmelningen af alle de forskellige kulturer og opfattelser foregå? Hvad skal få alle til at stræbe imod et fælles mål?

Videnskab er tankekontrol

Ja, her kan vi lære af den materielle videnskab. Videnskab er i virkeligheden ikke andet end tankekontrol hvis mål det er at skelne sandt fra falsk. Søgen efter sandhed har således resulteret i det vi kender under begrebet videnskab. Når en tanke har etableret sig som "videnskabelig", indtræder der normalt en stabilitet i tankevirksomheden. Det bliver det samme facit gang på gang uafhængigt af hvem der foretager udregningen. To og to bliver fire hver gang uanset, om den regnende er jøde, kristen, muslim, hindu, buddhist, troende eller ikke troende. Tankens videnskabeliggørelse indebærer at når vi har lært os problemstillingen og udregningsmetoden, så vil alle altid nå til det samme slutresultat. For på samme måde at skabe tankestabilitet på det åndelige område kræves der derfor også her en analyse og en videnskab om kærlighedens kontakt med virkeligheden. At menneskeheden har været fremgangsrig i sin søgen efter sandheden, vidner den materielle videnskab om. Men den kan endnu ikke "frelse" menneskeheden fra alt det onde. Den alene kan ikke forene alle mennesker til en hjord og en hyrde; men den er uden tvivl som den friske søluft i nærheden af havet det umiskendelige tegn på menneskehedens åndelige opvågningen.

Efter mørke følger lys

Det af Kristus forudsagte gudsrigé skabes ikke ved hjælp af diktatur og ydre magt, men vokser organisk frem indefra. Det er et uundgåeligt stadium i vor evige udvikling, som vi alle vil opleve! Livets vej er den samme for alle. De evige love hjælper alle lige meget. Profeter og vismænd er banebrydere, ældre brødre i udviklingen. De repræsenterer med hele deres personlighed fremtiden synliggjort i nuet. De peger imod målet. De er fremtiden på samme måde som forældre er det i forholdet til deres børn. I profeternes tilfælde handler det bare om et længere tidsperspektiv. Men til hvilken nytte var de vises eksempel hvis ikke alle nåede målet? Kristus sagde som bekendt: "*Mit rige er ikke af denne verden.*" Men budskabet var entydigt, det vil blive en realitet. Alle jordens folk vil blive forenet i et globalt verdensrige. Hvilken anden længsel kan opstå i menneskets sjæl efter "dommedagen"s lidelse, efter kulminationen af overtrædelsen af kærlighedens love end en brændende længsel efter modsætningen? For den indviede er det uundgåeligt at efter mørke kommer lys.

Virkelighed som kærlighed

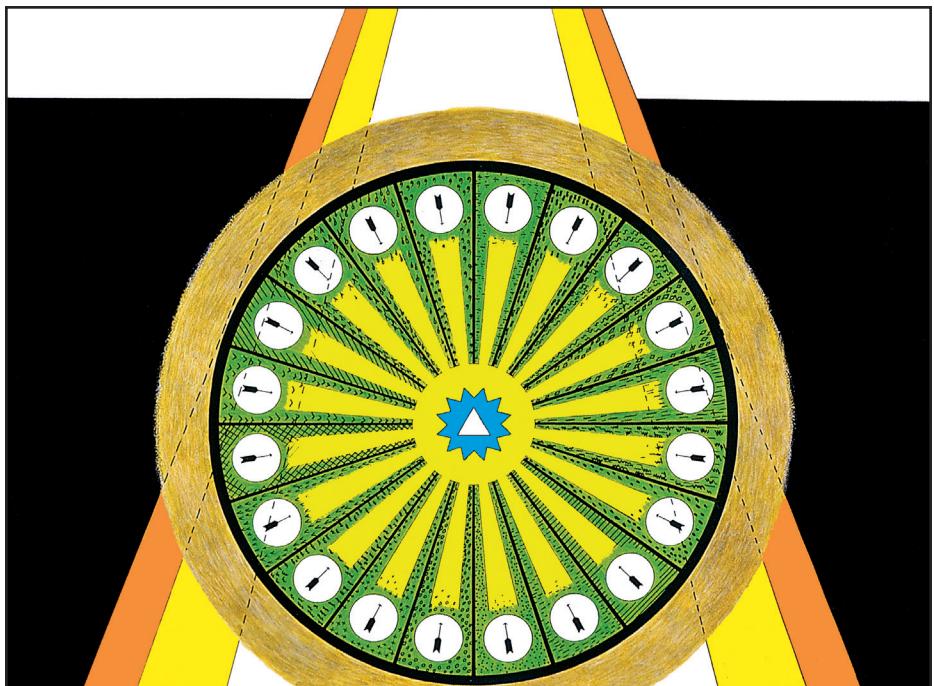
Kærlighed kan ikke blive til videnskab hvis virkeligheden ikke er kærlighed. Findes der noget, der taler for at disse begreber kan forenes? Ja, ud over det tidligere sagte vidner naturen om sig selv når vi studerer den. For at se kærligheden i naturen kræves det at vi kan overskue skabelsesprocesserne. Overblikket får vi organisk adgang til når vi bliver indviet i det evige; men vi kan allerede nu lære os at skelne mellem færdige og ufærdige resultater. Alt i naturen, der er færdigskabt, er til glæde og velsignelse for omgivelserne, for de levende væsener. Vor fysiske organisme er et resultat af naturens skabelsesproces.

Med vor organisme kan vi se, høre, lugte, smage, føle og tænke. Er det ikke en kolossal fordel for os? Er vor organisme ikke en vidunderlig gave fra naturen? Er den ikke logisk?

Er ikke alle de funktioner, der tilsammen resulterer i det geniale oplevelsesredskab vi kalder en fysisk organisme, udtryk for kærlighed? Er den skønne planet vi i dag lever på ikke blevet forvandlet fra et glødende ildhav til en Noahs ark, dvs. en bolig for et mylder af forskellige livsformer, planter såvel som dyr? Hvad skal man sige om denne præstation? Der er i sandhed spor af visdom og kærlighed i dette forvandlingsnummer. Det, der kvalificerer mennesker til at bære titler som professor, doktor og lignende, er jo netop studiet af naturens skabelsesprocesser. Da studiet af naturen gør den studerende vis, kan konklusionen: at selve kilden til visdommen ikke er vis ikke være logisk. I naturen findes alt hvad vi behøver for vor fysiske eksistens: føde, lys, luft, vand og meget mere. Når en kærlig fader eller moder skaffer livsfordenheder til sine børn, ser vi let at det er udtryk for kærlighed. Men naturen gør det samme for sine børn, for alle levende væsener.

Kærlighedens videnskab

Vi har set at profeterne går i opfyldelse, og vi har set at gudsrigets realisering foregår ufortrødent. Formålet med enhver vibration eller bevægelse i den fysiske verden er at skabe bevidsthed i levende væsener. Alle bliver fuldkomne. Ingen kan udelukkes fra samværet med Gud, alle undervises og udvikles, al mentalitet stemmes med tiden i harmoni. Vi lærer at gøre Guds vilje, og vores liv bliver fuldkomne. Menneskeheden forenes til en hjord og en hyrde. At det er muligt at nå dette beviste Kristus med sit liv og gerning, og vi vil alle komme til

Det kommende fuldkomne menneskerige ©Martinus Institut

Symbolforklaring:

Det kommende fuldkomne menneskerige

Symbolet ovenfor viser fremtiden, resultatet af menneskehedens fortsatte mentale udvikling her på jorden. Det er skabt ud fra samme ide som symbolet over det ufærdige menneskerige. Vi genkender verdensgenløsningsprincippet symboliseret ved de tre lodrette hvide, gule og orange felter. Den sidste hjælpeindsats, kærlighedens videnskabeliggørelse, danner her baggrund for den store gulgrønne cirkel hvilket betyder at menneskehedens psyke er bragt i såvel praktisk som teoretisk overensstemmelse med kærlighedslovene.

Inden i den store grønne cirkel lyser en gul sol, og i strålerne fra denne genser vi de enkelte nationer med deres regeringer symboliseret ved de små hvide cirkler og de sorte pile. Her peger alle pilene mod cirklens centrum. Den gule sol mod den grønne baggrund symboliserer den fuldkomne kristus-bevidsthed.

Kærlighed er en mental tilstand hvor følelsen er blevet intellektualiseret, dvs. i alle situationer helt logisk og hensigtsmæssig, og intelligensen er blevet helt humaniseret så den ikke på noget vilkår kan gøre "det onde". Denne harmonisering af følelse og intelligens i menneskets psyke er den rette jordbund for intuitionsevnens gennembrud. Det er med denne åndelige evne, vi kan "se Gud" og opleve udødeligheden og livsmysteriets løsning. I cirklens centrum mod en blå baggrund der symboliserer intuitionsenergien ser vi det treenige princip, hvad der viser os at vi nu står over for en færdigudviklet kristusbevidsthed, som med rette konstaterer: "*Jeg og Faderen er et*".⁵⁶ Det er ud fra en bevidsthed af denne moralske rang, Det Tredie Testamentes kærlighedsvidenskab er skabt. Den jordiske menneskehed er her forenet ikke kun til en nation, til et rige, men vigtigst af alt - selve forudsætningen for alt det andet - den er forenet med den evige Guddom.

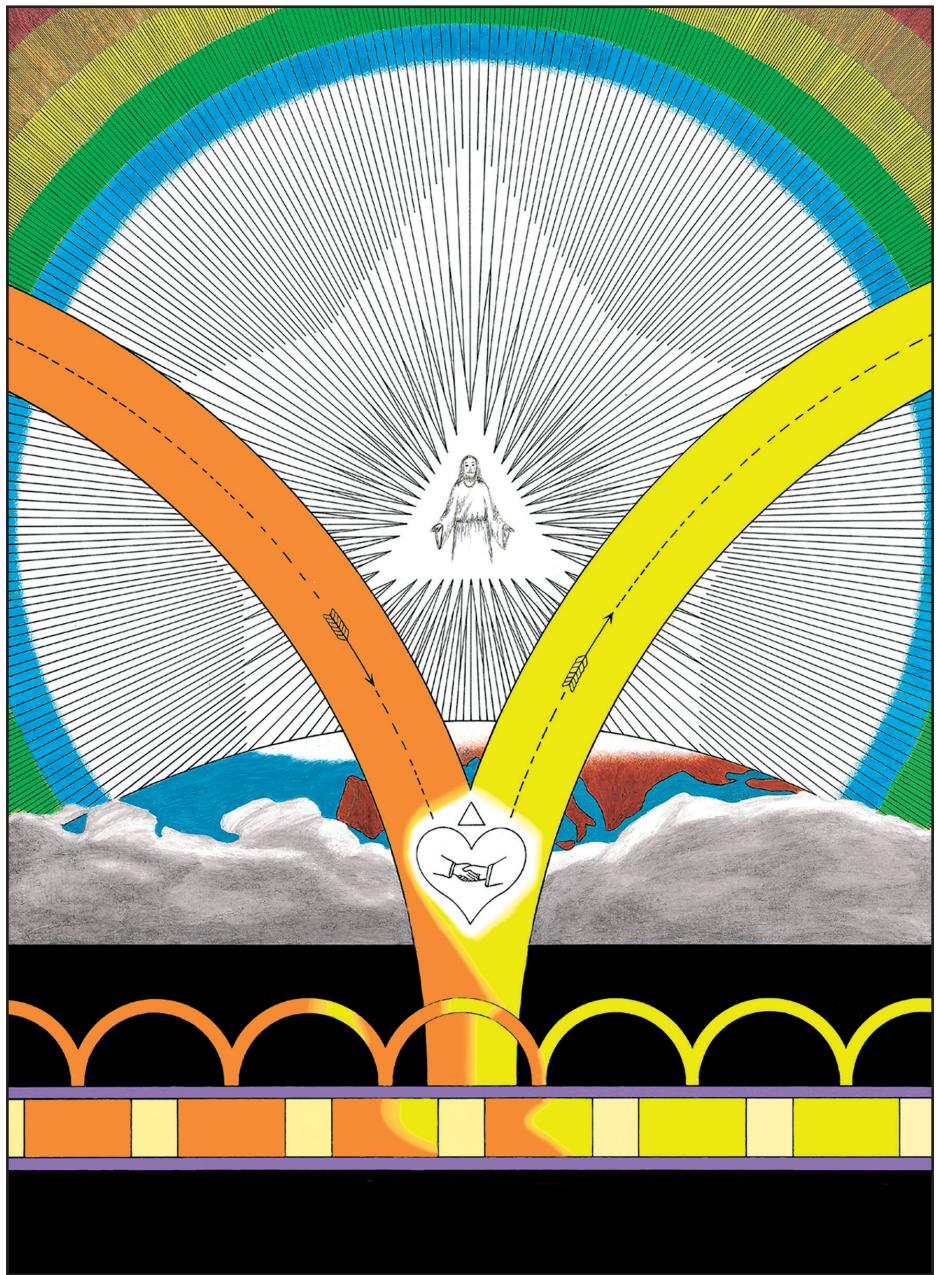
Cirklens yderfelt er til forskel fra det tidligere symbol ikke tofarvet, orange og gul, men ensfarvet. Symbolet viser nemlig at vi befinder os på et mentalt udviklingstrin hvor al dyrisk bevidsthed er forvandlet og udrenset. Vi befinder os ikke længere i dyreriget, men i det af Bibelen og Kristus lovede gudsrig. Guds skaberplan, formuleret i Bibelen for tusinder af år siden, er nu realiseret - profetierne er gået i opfyldelse.

De vises visioner er blevet virkeliggjort. Den jordiske menneskehed er blevet "et med Gud". Gud informerer om sin hensigt med skabelsen allerede i første Mosebog. *Han siger:* "*Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os*".⁵⁷ Har profeterne ikke sagt at alle Jordens folk skal forenes i et rige og blive til "en hjord og en hyrde"? Hvem er denne hyrde hvis ikke den eneste, evige, altomfattende, almægtige, alvidende og alkærlige Guddom? Og hvilken anden hjord end alle Jordens forskellige folkeslag har behov for at forenes i indbyrdes kærlighed?

En mere udførlig forklaring til symbolet kan læses i Det Tredie Testamente, Det Evige Verdensbillede 2, side 186. 104

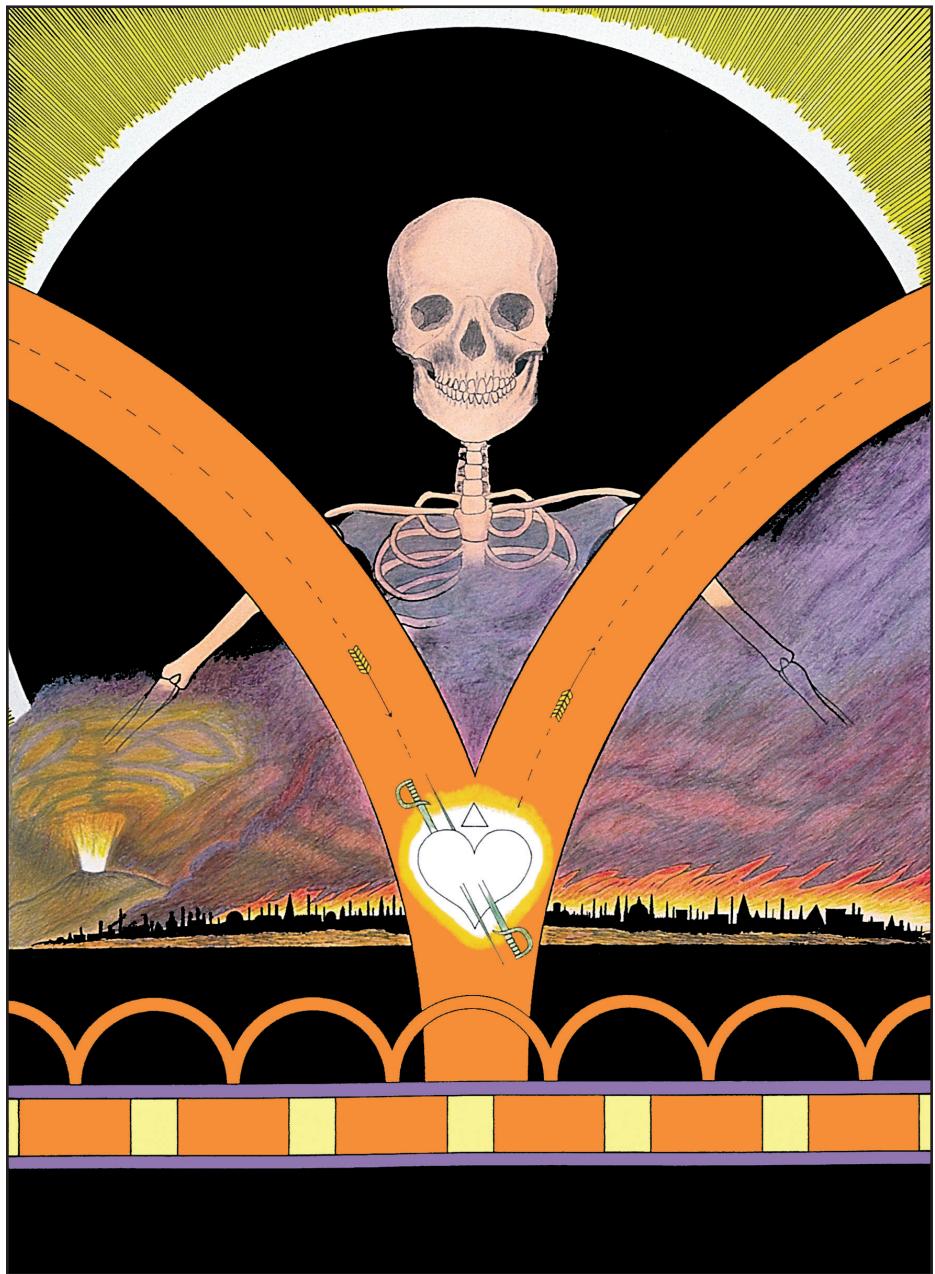
APPENDIKS A

OMSLAGSSYMBOLERNE (se næste side)

Det færdige menneske i Guds billede
Symbol på hovedværkets forside.

©Martinus Institut

Gennem indvielsens mørke. (Helvede eller ragnarok)

Symbol på hovedværkets bagside.

©Martinus Institut

Symbolforklaring:

Symbolerne på forrige side er Det Tredie Testamentes omslagssymboler. De illustrerer Det Gamle og Det Nye Testamentes fundamentalt forskellige moralideer samt Det Tredie Testamentes opgave: at føre bevis for Kristi kærlighedslære.

Forskellen mellem Det Gamle og Det Nye Testamente tydelig gør Kristus på følgende måde: "*I har hørt at der er sagt: øje for øje og tand for tand. (Det højre symbol) Men jeg siger jer at I ikke må sætte jer til modværgen mod den der vil jer noget ondt. Men slår nogen dig på den højre kind så vend også den anden til...*".⁵⁸ (Det venstre symbol)

Når man endogså elsker dem der hader og forfølger en, så er man fuldkommen, så er man blevet en "mental sol". Så varmer og stråler kærligheden betingelsesløst på onde såvel som gode. Kristi liv og gerning er et bevis på at Guds plan fuldbyrdes. Alle levende væsener i den fysiske verden bliver til "*det færdige menneske i Guds billede*", og det er også navnet på det venstre symbol. Bibelen har ret. Igennem utallige liv i den fysiske verden omskaber Gud mennesket til at være i sit billede. Gud har også ret når han efter at have fuldendt sit skaberværk konstaterer at "*alt er såre godt*".⁵⁹

I Det Tredie Testamente udredes og analyseres dette - i sandhed - guddommelige synspunkt. Livsmysteriets løsning er nu tilgængeligt for menneskeheden i form af åndelig videnskab. Først nu i kristendommens tredie årtusind er jordbunden beredt til en ny udsåning af "hellig ånd". Kristus forudsagde at den tid skulle komme: "...og jeg vil bede Faderen, og han

*vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den."*⁶⁰

På trods af vor tids tiltagende materialisme går kristendom-mens verdensfrelsende fredsmission ikke imod sin afslutning. Tværtimod! I de kommende århundreder og årtusinder vil den, inspireret af Det Tredie Testamente, bringes i overens-stemmelse med sit ophav. Kristendommen er nemlig ikke en menneskelig opfindelse. Alkærigheden som den repræsenterer er en evig realitet, en udstråling fra Guds fuldkomne bevid-sthed. Derfor sagde Kristus: "*Himmel og jord skal forgå; men mine ord skal aldrig forgå.*"⁶¹ Det der består ud over alt det skabtes forgængelighed, er de evige love. Det er dem der garanterer at Guds bevidsthed evigt fornys og kul-minerer i almægtighed, alvidenhed og alkærighed. Det Nye Testamente indledte alkærighedens epoke i menneskehedens historie. I Det Tredie Testamentes epoke vil den sande kristen-dom blive praktisk realiseret. Der vil ske store forandringer.

De sidste psykiske rester af den dyriske selvopholdelsesdrift vil blive overvundet. Når denne proces er færdig, er jordens beboere hjemmehørende i et fuldkomment menneskerige. Kristi eget rige er da blevet af denne verden. Hoved trækkene i denne gennemgribende forvandlingsproces er tidligere ble-vet sammenfattet i tolv punkter. I alkærighedsepoken bliver menneskeheden et med Gud. Ligesom krig, hævn og straf er metoder der hører ind under Det Gamle Testamentes moralepoke, så hører også ægteskabet til Moses-epoken. "*Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver et kød.*"⁶²

Ægteskabssympati og alkærlighed er lige så uforenelige som olie og vand. Alkærlighed er nemlig helt frigjort for følelsen af ejendomsret med tilhørende jalousi mod konkurrenter af samme køn. Alkærligheden har også en langt større opgave end forplantningssympatiens hvor de sympatiske følelser begrænses til afkom og mage. Alkærligheden skinner som solen både på onde og gode, kvinder og mænd; den omfatter alle levende væsner, planter, dyr og mennesker og gør os i virkeligheden til "et med Faderen", dvs. forener os med Gud. Foreningen eller "ægteskabet" med Gud fordrer alkærlighed. Kristus og Det Nye Testamente indledte således alkærlighedens epoke. Under navnet "kristendom" er der i tidernes løb foregået meget der i virkeligheden tilhører Moselovens og Det Gamle Testamentes moralepoke, f.eks. det at forsvare sig og at bruge sværdet, og også dette at gifte sig.

I Det Tredie Testamentes epoke vil der ske dybtgående forandringer af menneskets psyke. Evnen til blind tro på autoriteter vil f.eks. helt degenerere hvorfor det bliver nødvendigt også at underbygge religiøse ideer med analyser og beviser for at de skal kunne inspirere. Det er intet mindre end den evige sandhed som selvoplevelse der nu efterspørges inden for det åndelige interesseområde. Livsmysteriets løsning og Guds eksistens vil blive en virkelig, personlig oplevelse. Der bliver nu ikke længer brug for mellemled i form af "præster" selv om der naturligvis vil være behov for undervisning i lang tid. Det bliver som en hjælp til selvhjælp, dvs. en frigørelse fra autoriteter, der hjælper den studerende til med egne sanser at iagttage og forstå livets love. Der påvises helt neutralt årsagerne til det daglige livs behagelige som ubehagelige erfaringer.

En sådan vejledning er naturligvis helt frivillig. Evnen til at "elske sin næste som sig selv" kan absolut ikke fremtvinges under trussel om straf, den opstår udelukkende som et resultat af udvikling og modning.

I Bibelens to tidlige epoker har den moralske vejledning i høj grad handlet om love, forbud, straf og belønning. Det der stod på spil var enten en plads i himlen eller i helvede efter døden. Trusler om evig straf og helvede er metoder beregnet for individer der endnu ikke formår at fatte intellektuel vejledning. På udviklingens barnestadier er det nødvendigt med en slags "diktatur", en forældreautoritet, for at skabe en vis tryghed. Men fremtiden stiller krav om helt andre metoder. Tilsammen viser symbolerne livsoplevelsens store grundlov, kontrastprincippet. Denne lov betinger at livsoplevelsen skiftevis kulminerer i mørket - eller det onde - og i lyset - eller det gode. Uden kontraster ingen livsoplevelse, ingen bevidsthed. Da vi alle er udødelige bliver ingen skadet i absolut forstand uanset hvilke ubehagelige oplevelser, vi end kommer ud for. Alle erfaringer er nødvendige, ja, uundværlige, også de såkaldte onde.

Igennem de mange jordeliv lærer vi at skelne mellem ondt og godt. Tilegnelsen af denne guddommelige evne sker gennem indvielsen i mørket, kulminationen af kærlighedslovens overtrædelse. Resultatet af alle disse overtrædelser bliver til sidst til visdom, hvad der netop er viden om det såkaldte "ondes" virkninger. (Det højre symbol)

To store cirkelbuer mødes midt i begge symbolerne. De symboliserer skæbneloven - som du sår skal du høste.

Denne lov garanterer at der altid råder fuldstændig retfærdighed og kærlighed i alt hvad der sker. Den garanterer at alle undervises og udvikles. Alt hvad der udgår fra vort indre i form af tanker og handlinger vender med usvigelig sikkerhed tilbage til os selv i form af virkninger enten i det nuværende jordeliv eller i kommende. Vi skaber selv vor skæbne gennem vores handlinger imod næsten.

Nederst på symbolot ses et antal rektangulære, orangefarvede og gule felter der er indrammet af to viollette linjer. De mindre, hvidgule felter symboliserer de åndelige verdener. Her befinner alle levende væsener sig imellem de fysiske inkarnationer; men så længe vi ikke er fuldkomne, i Guds billede, genfødes vi til den fysiske verdens forskellige klasser. Det symboliseres ved de større orangefarvede og gule felter.

De to viollette linjer symboliserer en realitet der befinder sig uden for tid og rum, nemlig alle levende væseners evighedslegemer. Her bevares og lagres alle oplevelser, evner og anlæg. Her er det skatkammer hvor hverken "*møl eller rust fortærer*."⁶³ I dette skæbnelement, programmeret og kodet af os selv med vort hjerte og forstand, reguleres vor kontakt med den fysiske verden ud fra princippet "krage søger mage", eller "lige tiltrækker lige". Skæbneelementet betinger igennem sin resonansfunktion med usvigelig sikkerhed at hunde føder hundehvalpe og mennesker menneskebørn. Det sørger for at vi alle kommer til at høste hvad vi sår.

Vandringen ud fra de åndelige verdener kaldes som bekendt reinkarnation eller fødsel 1. Døden eller vor tilbagevenden til de åndelige verdener fødsel 2.

De mange fysiske jordeliv er, som vi kan se i kristussymbolets sorte felt, forbundet med orangefarvede cirkelbuer der fra symbolets midte skifter fra orange til gult. Ændringen i skæbnebuernes farve viser at lidelseserfaringerne som vi høster gennem mange jordeliv udvikler og forædler vort følelsesliv.

Med følelsens humanisering nænner vi til sidst ikke længer at gøre det onde. Vi lider hellere selv end at påføre andre lidelse. Som det fremgår af symbolet er skæbnebuerne forbundet med inkarnationerne i fysisk materie. Det viser at det er i de fysiske jordeliv og ikke i de åndelige verdener, vi høster virkningerne af det ufuldkomne, vi har fået. I de åndelige verdener, imellem de fysiske inkarnationer, har vi ferie. Her hviler vi og nyder livet i kærlighedens tilværelseszoner. Her fyldes vi med kraft og inspiration. Vi rustes til den fortsatte udvikling mod Guds store mål: at fuldkommengøre alle i sit billede.

Igennem mange livs uafbrudt erfaringstilvækst vokser kris-tusbevidstheden således organisk frem. I det ene liv efter det andet spiser vi af kundskabens træ på godt og ondt. Vi høster hvad vi sår og tilegner os evnen til at skelne mellem godt og ondt, ligesom Gud. De "himmelske skyer", som Kristus skal vise sig på ved tidernes ende hvor mørkets magter raser i al deres vælde, drejer sig ikke om skyerne i den ydre fysiske verden. Kristi primære genkomst sker i vort indre. Det er i vor private tankeverden der er fyldt med uro og angst at varmen fra den gode, livgivende sol skal bryde igennem. Kun da kan livet på denne skønne jord forvandles fra at være en intellektuel jungle med dommedag til følge til at blive et fredens og visdommens rige.

Skæbnebuerne viser således mødet mellem den dræbende dyriske mentalitet og det tilgivende, forstående menneskelige sindelag som Kristus viste på korset, da han tilgav sine bødler. At vende den anden kind til, når vi bliver slået på den højre, betyder at vi vender den forstående indstilling til, når vi mødes med uforstand og intolerance.

Vi forstår at det ondes årsag findes i vort eget indre. Tilgivelsens kunst fører til oplevelsen af at være "*et med Faderen*". Den fører til udødelighedsbevidsthed, til at vi bliver "et med vejen, sandheden og livet".⁶⁴ Kristus er placeret i en ligesidet trekant - treeenhedens symbol - der symboliserer såvel Guddommens som gudesønnens udødelighedsnatur. Oplevelsen af udødelighed bevirker at Gud og gudesøn smelter sammen og bliver et. Kristus kunne derfor sige: „*Jeg og Faderen er et.*“⁶⁵ Han var således bevidst i sin og alle levende væseners evige samhørighed med Gud. Begge symboler forklares af Martinus i "Det Evige Verdensbilledet 2", side 133, 14 og side 174, 5.

APPENDIKS B

HVEM ER MARTINUS?

Hvem er Martinus, forfatteren til Det Tredie Testamente?

Martinus blev født i den store eventyrdigter H.C. Andersens fædreland Danmark. Om H.C. Andersen kan man sige at han havde evnen til at skabe virkeligheden om til eventyr. Om Martinus kan man sige det modsatte. Han har forvandlet "eventyret" til virkelighed. Han har afsløret de evige sandheder der skjuler sig bag Bibelens myter og fortællinger. Han har dermed også forvandlet alle verdens religioners kærlighedsbudskab til åndelig videnskab!

Martinus blev født på landet i den nordjyske stationsby Sindal den 11. august 1890. Han blev født uden for ægteskab og var ifølge den religiøse samtids dom et "uægte" barn. Om sin barndom og opvækst siger Martinus at han ikke kan huske en eneste dag i sit liv hvor han ikke har bedt til Gud. Når han i sin ungdom var i tvivl om hvad der ville være rigtigt eller forkert at gøre i en speciel situation, stillede han altid spørgsmålet:

"Hvad ville Kristus have gjort i denne situation?" Øjeblikkeligt følte han svaret og hvad der var det rigtige at gøre! Martinus' personlighed bar således fra barnsben præg af en dybt religiøs natur. Men hans religiøse opfattelser var dog ikke altid i overensstemmelse med de gængse fortolkninger. Som konfirmand fik han f.eks. af sognets præst at høre at der hvilede en Guds forbandelse over uægte børn. Martinus kunne dog ikke tro at Gud kunne være vred på ham.

Da han var født uden for ægteskab blev det hans morbror og dennes kone der tog sig af ham. Det var kærlige mennesker, der i deres sene alder tog sig godt af ham, efter de allerede havde opfostret en børneflok. De var fattige, uden uddannelse, men varme mennesker. Martinus' egen mor døde i 1901.

Martinus var da 11 år.

Foto: Martinus 1921 - året for hans indvielse

I det følgende citeres, fra et endnu ikke publiceret manuskript, Martinus' beretning om sin barndom og opvækst frem til oplevelsen af den store fødsel:

"Jeg havde ingen højere skoleuddannelse, ingen videnskabelige eksaminer eller doktorgrader, og intet kendskab til de store filosofiske og religiøse forfattere. Som barn fik jeg min undervisning i en lille, primitiv landsbyskole med kun to klasser og en lærer. Om sommeren var skoletiden 6 timer ugentlig, om vinteren noget mere. Foruden læsning, skrivning og regning omfattede undervisningen kun bibelhistorie, nogle salmer, lidt danmarkshistorie og geografi. Da jeg var meget glad for bibelhistorie var jeg ikke ked af at gå i skole. Det var mit store ønske at komme til at studere og selv blive lærer, men dette var ikke Guds vilje (...) Mine plejeforældre havde kun til dagen og vejen og kunne umuligt yde mig den fornødne økonomiske støtte til videre uddannelse. Fra jeg var 14 år til jeg var 30 forløb min fysiske tilværelse på samme måde som den gjorde det for tusinder af andre ubemidlede unge mennesker uden uddannelse eller fagkundskab. Jeg blev tjenestekarl, mejerist, nattevagt og kontormand. I mit enogtredive år oplevede jeg en åndelig proces der førte mig ind i en kosmisk mission. Det var en aften i marts måned 1921 at jeg således sad i fuldstændigt mørke i mit værelse på Nørrebros Runddel i København og koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på Gud og i dette totale mørke at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige kaldelse til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk videnskab det "meget", som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men som hverken de eller datidens offentlige autoriteter og myndigheder var udviklede nok til at kunne fatte.

Det følgende skal vise, hvorledes det går til, at et menneske født og opvokset i et uintellektuelt bondemiljø uden studier, eksaminer, forskning og åndelig vejledning pludselig får evne til at skabe en kosmisk videnskab, hvis slutfacit er det evige verdensbilledet og dets fundament, alleærligheden, samt de levende væseners udødelighed og fremtræden som deres egen skæbnes herre. Den kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination, men en absolut vågen kosmisk dagsbevidst oplevelse indebærende en tydelig tilkendegivelse af en mission, jeg skulle udføre.

Det er rigtigt, at jeg ikke straks kunne fatte, hvorledes jeg som et uvidende menneske skulle magte en åndelig eller kosmisk opgave af et så ophøjet og helligt format. Men denne manglende åndelige fatteevne skulle ikke blive af lang varighed. Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere. Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærk åndeligt virkende kraft, bandt jeg et tørklæde for øjnene og befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med et var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge, som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, indtil den udgjorde et blændende ocean af lys i guldetets reneste farve, der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrerende lodrette gyldne tråde, der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine

møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men alligevel kunne jeg gennem det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremtræder som skabte foretelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var et med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg's element, det udødelige Jeg der tilsammen med alle eksisterende levende væseners udødelige Jeg' er er et med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her et med den gennem alle tider, gennem alle verdenskulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbedte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom."

Martinus 44 år gammel

DET TREDIE TESTAMENTES LITTERATUR

"Livets Bog", der er den internationalt anvendte danske titel, udgør hovedværket og består af syv bind. Her beskrives og analyseres livets udødelige og evige struktur samt alt livs uløselige forbindelse med det samlede verdensalt, Guddommen. Første bind af Livets Bog udkom i 1932 og syvende og sidste bind i 1962. Hele det samlede værk, Det Tredie Testamente, består af ca. 4000 sider.

Det Evige Verdensbilledet 1-3 indeholder symboler og symbolforklaringer. De letter studiet af de kosmiske analyser, da de i deres koncentrerede form anskueliggør det evige verdensbilledes fundamentale ideer og principper.

Det Evige Verdensbilledet 4 udkom efter forfatterens død og er ikke endegyldigt færdigskrevet og godkendt af Martinus selv.

Øvrige artikler.

Foruden disse grundlæggende åndsvidenkabelige skrifter, har Martinus i et stort antal artikler påvist Bibelens kerne og dens harmoni med Det Tredie Testamentes verdensbilledet. Her belyses vigtige begivenheder og emner fra Jesu liv og lære. Det evigt aktuelle kærlighedsbudskab i Jesu forhold til næsten fremstår med blændende klarhed. Kristendommens store højtider - jul, påske og pinse - forklares her. Det Gamle Testamentes symboler, lignelser og ord får også deres forklaring. På næste side er der en liste over udgivne artikler der afspejler Bibelens rolle i Martinus' forfatterskab. Foruden disse artikler findes der yderligere nogle hundrede, der kun er publiceret i tidsskriftet Kosmos.

Artikler udgivet i bogform:

- 1 Menneskehedens skæbne
- 2 Påske
- 3 Hvad er sandhed?
- 4 Omkring min missions fødsel
- 5 Den ideelle føde
- 6 Blade af Guds billedbog - Pinseglangs over livet
- 7 Den længst levende afgud
- 8 Menneskeheden og verdensbilledet
- 9 Mellem to verdensepoker
- 10 Kosmisk bevidsthed - Mental suverænitet
- 11 Bønnens mysterium
- 12 Vejen til indvielse - Omkring mine kosmiske analyser
- Gavekultur
- 13 Juleevangeliet
- 14 Bevidsthedens skabelse - Tanker omkring påske -
Julelyserne
- 15 Ud af mørket - Et glimt fra verdensgenløsningen -
Getsemene Have
- 16 Reinkarnationsprincippet - Universets mælkeveje -
Unaturlig træthed - Gennem verdensaltets tomrum
- 17 Verdensreligion og verdenspolitik - Jordmenneskets
skæbneårsag - Pilatus, Kristus og Barrabas - Hvorfor skal man
tilgive sin næste?
- 18 Livets skæbnespil - Den store fødsel - Primitiv og
intellektuel gudsdyrkelse - "Dyrets billede" og "Guds billede"
- 19 Kosmiske glimt - Lavintellektualitet og højintellektualitet
- Det femte bud
- 20 Meditation - På kærlighedens alter - Menneskeheden
et med Gud

- 21 Hinsides dødsfrygten - Det psykiske tempel - Dømmer ikke - Vejen, sandheden og livet
- 22 Livets vej - Mentale fængsler - Den sekundære og den primære opstandelse
- 23 De levende væseners udødelighed - Åndsvidenskabens nødvendighed - Primitivitet og overtro
- 24 Kulturens skabelse
- 25 Vejen til paradis
- 26 Djævlebevidsthed og kristusbevidsthed - Udødelighed - Guds skabelse af mennesket - Verdenssituationen og "Guds billede"
- 27 Verdensfredens skabelse - Jeget og evigheden
- 28 To slags kærlighed

INFORMATION OM DET TREDIE TESTAMENTE

Information om Det Tredie Testamente finder man på
www.det-tredie-testamente.dk

I Danmark har en omfattende udstillingsvirksomhed fundet sted gennem årene og der er idag mange muligheder for at deltage i studiegrupper og anden undervisning. Man kan komme frem til andre interesserede via hjemmesiden eller ved at rette henvendelse til info@det-tredie-testamente.dk

Forfatteren kontaktes bedst via info@tredjetestamentet.se
Kurser baseret på denne bog arrangeres med forfatteren som kursusleder.

Litteratur

Martinus Institut, København besidder ophavsretten til Det Tredie Testamente. Herfra udøves en omfattende undervisningsvirksomhed, udgivelse af værket og udgivelse af tidsskriftet Kosmos.

Martinus Institut

Mariendalsvej 96

DK-2000 Frederiksberg

tlf. +45 38 34 62 80

Hjemmeside: www.martinus.dk

Netboghandel: <http://shop.martinus.dk/da/>

www.det-tredie-testamente.dk

NOTER:

- 1 Joh. 16, 12-14
- 2 Livets Bog 1, stk. 15
- 3 Joh. 14, 26
- 4 Matt. 24, 11
- 5 Joh. 14, 25-26
- 6 Joh. 14, 16-17
- 7 Joh. 16, 12
- 8 Joh. 16, 25
- 9 Joh. 3, 12
- 10 Luk. 23, 34
- 11 1 Mos. 1, 26
- 12 Matt. 18, 22
- 13 1 Kor. 13, 12
- 14 Omkring min missions fødsel, kap. 17
- 15 Omkring min missions fødsel, kap. 19-20
- 16 Matt. 18, 22
- 17 Citat fra et endnu ikke publiceret manuskript
- 18 Joh. 3, 2
- 19 Joh. 3, 3
- 20 Joh. 3, 4-6
- 21 Joh. 3, 7-8
- 22 Livets Bog 3, stk. 732-742, Livets Bog 6, stk. 1965-1970
- 23 Matt. 11, 14-25
- 24 Joh. 3, 5
- 25 Matt. 22, 1-14
- 26 Livets Bog 6, stk. 2268
- 27 5 Mos. 6, 5
- 28 3 Mos. 19, 18
- 29 Livets Bog 2, stk. 570, Livets Bog 3, stk. 745-746

- 30 Ap.g. 17, 28
- 31 Matt. 10, 29-30, Livets Bog 6, stk. 2386
- 32 Det Evige Verdensbillede 3, side 289-290, figur nr. 18
- 33 Bønnens mysterium
- 34 3 Mos. 19, 18
- 35 Luk. 15, 12
- 36 Livets Bog 2, stk. 407
- 37 Luk. 15, 17
- 38 Luk. 15, 24
- 39 Livets Bog 3, stk. 864-882, Livets Bog 3, stk. 971
- 40 1Mos.1, 2
- 41 Matt. 6, 9
- 42 Matt. 22, 30
- 43 1 Tim. 6, 16
- 44 2 Mos. 3, 2
- 45 Matt. 17, 1-13
- 46 2 Mos. 6, 2-3
- 47 Sl. 139, 7-10
- 48 2 Mos. 3, 14
- 49 Esaj. 7, 14
- 50 Joh. første brev, 2, 18, 130
- 51 2 Mos. 20, 13
- 52 2 Mos. 20, 3-10
- 53 Livets Bog 1, stk. 118
- 54 Livets Bog 1, stk. 119
- 55 Joh. 10, 16
- 56 Joh. 10, 30
- 57 1 Mos. 1, 26
- 58 Matt. 5, 38-39

- 59 1 Mos. 1, 31
- 60 Joh. 14, 16
- 61 Matt. 24, 35
- 62 1 Mos. 2, 24
- 63 Matt. 6, 20
- 64 Joh. 14, 6
- 65 Joh. 10, 30

